

எழுத்து

43

நரகம் சி. மணி	135
நான் என்ன படிக்கிறேன், ஏன்? வல்லிக்கண்ணன்	138
நிலவு பேரை சுப்ரமண்யன்	141
ரீட்ட கண்ட இலக்கியத் தத்துவம் ரா. பூ. தேசிகள்	144
இரண்டு கவிதைகள் சி. சு. செல்லப்பா	145
நினைவோட்ட நாவல் வெ. சாமிநாதன்	146
எழுத்து அரங்கம் கே. எஸ். சிவகுமாரன்	151
கைவல்ய வீதி ந. பிச்சமூர்த்தி	152

எழுத்து

ஆசிரியர் :

சி. சு. செல்லப்பா

‘எழுத்து’ ஒவ்வொரு இங்கிலீஷ் மாதம் மூதல்தேதியன்று வெளிவரும் மாத ஏடு. தனிப் பிரதி காசு 50. ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 5-00 வெளி நாடுகளுக்கு ரூ. 6-00. சந்தா, கட்டுரை சம்பந்தமான கடிதங்கள் எல்லாம் ‘எழுத்து’ (Ezhuuthu) 19-A, பிள்ளையார் கோயில்தேரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5 என்ற முகவரிக்கு எழுதப்பட வேண்டும்.

4-ம் ஆண்டு

ஏடு 43

ஜூலை - 62

தலையங்கம்

புதுக் கவிதையில் ஒரு மைல்கல்

இந்த ஏட்டில் வெளியாகி இருக்கும் ‘நாகம்’ என்ற நீண்ட கவிதையை வாசகர்களின் விசேஷ கவனத்துக்கு கொண்டு வருகிறோம். ‘எழுத்து’ ஆரம்பித்தது முதல், புதுக்கவிதை முயற்சி, அதுக்கு இன்று தேவையான இடத்தை அதன் பக்கங்களில் இடம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ந. பிச்சமுர்த்தி, தி. சே. வேணுகோபாலன், கி. கஸ்தூரிநங்கன், சி. மணி, எஸ். வைத்தீஸ்வரன் தரும் சிவராஜ, டி. கே. துரைஸ்வாமி, பசுவப்பா, மா. இளையபெருமாள் பேரை சுப்ரமண்யன், மயன், முருகையன், வல்லிக்கண்ணன், முதலிய பழைய புதிய கவிகள் மூன்றரை ஆண்டுக் காலத்தில் ‘எழுத்து’ மூலம் புதுக்கவிதை வளம் பெருக்கியவர்கள்.

மரபு அறிந்த பாரதி அன்று இந்த நூற்றாண்டில் ஆரம்ப இருபது வருஷ காலத்தில் புதுப்பாதை வகுத்துக் கொண்டு, ஒரு ‘புதுக்கவிதைக் காரன்’ தன் மனசிலிருந்து கருத்துப் பீறல் நேரும் போதே அக்கருத்தின் அப்போதைய வேகத்துக்கு ஏற்ப சப்த வடிவை மாற்றி மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு போவான் என்று தரும் சிவராஜ கூறி இருப்பது போல், விரும்பும் முதல் சிந்து வரையில், அவ்வல் முதல் ‘சுயேச்சா வசனம் அல்லது சுயேச்சா கவிதை’ வரையில், ரூபம் என்னவென்று அது வரை பெரும்பாலோரால் ஓப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ அவற்றிற்கு புறம்பான ரூபங்களையும், கையாண்டு அவைகளுக்கு மரபான யாப்பு அர்த்தத்து பெறச் செய்து விட்டார்.

இன்று, பாரதி மரபை ஏற்றுக்கொண்டு விட்ட பிறகு, இன்றைய புதுக்கவிதைக்காரன், ‘எதுகை மோனைகளாலும், சந்தத்தாலும் கவிதைக்குக் கிடைத்துவந்த இசைப்பயனை ஸ்தூல நிலையிலிருந்து சூக்ஷ்ம நிலைக்கு உயர்த்தக்கூடிய கவிதை முறை சாந்யமாகிவிட்டது. சொற்களைத் தொடுக்கும் ஜாலத்தாலேயே கவிதையின் பிறப்பிடத்திலேயே அதை எழுப்பிக்காட்டும் கடினமான கவிதைக் கலைக்குத் தூண்டுதல் ஏற்பட்டுவிட்டது. இசையை இசைவாக மாற்ற வேண்டிய கடமை உண்டாகிவிட்டது. எனவே பல கோடி ஒலி அமைப்புகளிலே சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கவிதையில் ஒலி இன்பத்தைக்

கூட்டுவது போல பல கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் பொறுக்கி எடுத்து இசையவைக்கும் முயற்சி புதுக்கவிதை ஆயிற்று, என்று பிச்சமுர்த்தி குறிப்பிடுவது போலவும், ‘யாப்பு முறை யானது பேச்சு அமைதியின் வேகத்திற்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் ஒரு ரூபமே யொழிய பேச்சு முறைக்குப் புறம்பான ஒரு தன்மையைப் பின்பற்றி வார்த்தைகளைச் சேர்ப்பதல்ல’ என்று புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிட்டிருப்பது போலவும், ‘வசன கவிதைக்கும் யாப்பிலக்கணம் உண்டு. யதுகை மோனை கட்டாயம் உண்டு. அது அவற்றை இஷ்டம்போல் மாற்றிக்கொள்ளும். முதலில் உண்டாக்கினபடியே இருக்கவேண்டும் என்றால் இருக்காது’ என்று கு.ப.ரா. கூறி இருப்பது போலவும், கருத்து இசைவு, உணர்ச்சி இசைவு ஒலி இசைவு பேச்சு அமைதியின் வேகம், தொனி, புது யாப்பு வழி இவைகளை முன் வைத்தே கவிதை இசைக்கிறது.

‘எழுத்து’வில் இதுவரை வெளிவந்திருக்கும் நூற்றுக்கு அதிகமான கவிதைகள், இந்த புதுக்கவிதையின் சத்தான தாக்கான குணங்களை, நிரூபித்திருக்கின்றன. சி. மணியின் ‘நாகம்’ புதுக்கவிதை முயற்சியில் ஒரு மைல்கல்லை நாட்டுகிறது. நீளத்தில் மட்டுமல்ல; உள்ளடக்கம், உருவ அழகு, படிமச்சிறப்பு, வாழ்க்கைப் பார்வை, மதிப்பு, தத்துவ நோக்கு உத்தி கையாளுதல் இந்நூல்களில் சிறந்து விளங்குகிறது. ஒரு நல்ல படைப்பு பிறந்திருக்கிறது, பிரிட்டிஷ் கவி டி. எஸ். எலியட்டின் ஜே ஆல்ஃப்ரட் ப்ரூஃப்ராக்கின் காதல் கீதம் (: தி லவ் ஸாங் ஆஃப் ஜே ஆல்ஃப்ரட் ப்ரூஃப்ராக்) பாழ்நிலம் (வேஸ்ட் லாண்ட்) பாணியில் தமிழில் வெளிவரும் முதல் நீண்ட கவிதை அல்லது ‘சுருங்காவியம்’ என்று இதைப்பற்றி நினைக்கத்தோன்றுகிறது.

இந்த கவிதையை வெளியிட வாய்ப்பு பெற்றதில் எழுத்துக்கு பெருமை; வாசக அன்பர்களிடமிருந்து இந்த கவிதைபற்றி ஆராய்ந்த விமர்சனக் கட்டுரைகளை எதிர்பார்க்கிறோம்.

திருத்தம்: 1. ‘நாகம்’ கவிதை 242-ம் வரியில் ‘பெரு நாகம்’ என்று திருத்திப் படிக்கவும்.

2. சென்ற ஏட்டில் வெளியான ‘சிறுகதை’ கட்டுரையில் பக்கம் 124, வரி 24-25ல் ‘இடம் இல்லாமல் போய் விட்டது’ என்பதுக்கு பதில் ‘போய்விடாது’ என்று இருந்திருக்கவேண்டும்.

ந ர க ம்

சி. மணி

தனிமை, விழியில்
எழுந்த விழுந்த இனிமை,
இடைவேளை யின்றி யின்றி
ஆசையதை நீட்ட நீட்ட,
கூடற் கணவைக் கூட்ட கூட்ட,
சகதி கிடைத்த கொகுவாய்
வஞ்சிக் குலையைப் பெருக்க பெருக்க,
பித்த மேறிய உடலாய்
உடலும் உளமும் அரிக்க அரிக்க,
பசி தீண்டிய நாயாய்
தெருத் தெருகாய் அகைக்க அகைக்க...

நான்கு விரல்குதி யிட்டயிவ்
வாண்டு செருப்ப ணிந்து,
சேலைத் தலைப்பை புட்டம் விட்டு,
இடவலமாய் மருங்கசைத்து,
சோரில் சோர்வெழுப்பும்
கோதை நீளம் அரையாக்கி
தொங்க விட்டக் குதிரைவால்
முன்னுட் பின்னும் நடையோடு
இசைந்தே அசைந்து வாடுவனக் கை
அசைத்தே யழைக்க வலம் செல்லும்
பைங்கொடி நிறையருந் தெருக்கள்...

மரீனா மணற் பரப்பில்
வாரத்தில் ஏழுமுறை
மாலைக் கிளரும்
மாலை வேலையில்
அமைதி தேடிச் சென்றால்
எதிரொலிக்கும் கடலோரம்
கருமீர் மணல் வெளியில்
ஆழியீந்த அணங்கை யெண்ணி
கண்முடி கால்கட்டி
மணதைத் தட்டிக் கொடுத்திருக்க
அவர்கை வீணையெல்லாம்
ஓடையின் ஒலிசெய்ய,
துள்ளும் நகையெல்லாம்
இசைக் குழுவை நினைவூட்ட
செவ்வழியே புகுந்த பெண்கள்
வீழ்த்திரையை விலக்கிட ;—
வாரிய குழலெல்லாம்
தென்றலில் மீனாகும்,
கண்களின் ஒளியெல்லாம்
வானின் விலலாகும்,
விரிந்த இதழெல்லாம்
பிளந்த நெஞ்சாகும்.

கால் பட்ட மணலிலும்
கண் பட்ட மணதிலும்
பல சுவடு பதித்து,
பதித்தநிலை தெரியாது
பதித்தோடும் ஒரு கும்பல் ;
அதைத் தொடரும் மற்றொன்று :
இன்னல் தனித்த வராது ?
காலத்தின் கீற்றுக்கள்

வாசமாவில் மறைவதென
உள்ளங்கைக் கேரடுகள்
இருளில் மறையும் வேளை
தந்த துணிவு செங்கையை
உந்த நின்ற தையலர்,
தலைவன் வரவும் சற்றே
உயரும் தலைவி விழியாக
மறைக்கும் சேலை சாண் தூக்கி,
காக்கும் செருப்பை உதறிவிட்டு,
கடலுக்கு வெம்மை யூட்ட
கிழக்கே அடிபெயர்ந்து
அலையை அணைக்க வீட்டார்
ஒரடி ஒளிரும் கால்கள்
மாசுறு மதங்கள் போல
வானுக்கு வழிகாட்ட.
பாழும் காற்றில்லை
தாவும் அலையில்லை
தெறிக்கும் துளியில்லை
பரவையல்லால் ஒளி
புறத்தளிப்ப வில்லை.

10

60

70

20

துருப்பிடித்த இதயத்தை
துடைக்க வந்த நேரத்தில்
துருவேற்றுமேவார் எத்தனை ?
வளைந்திட்ட வானை
நிமிர்ந்த வந்த இடத்தில்
வளைந்து விடுவோர் எத்தனை ?

மரீனா கடற்கரை
'லாங் பீச் ஆகாதோ ?'
கூவமுறும் தகர்
'செய்னோடும் நகராகாதா ?'
நாழமுறும் இப்பகுதி
மேற்புறத்தில் இருக்காதோ ;
தென்கடல் தீவாக

30

80

இந்தியா இருக்காதோ ;
தமிழகம் கீழுமல்ல
முழுதும் மேலுமல்ல ;
உலையேற்றி விட்டு
சோருக்க மறியல் ;
பட்டினியும் அழிவுமே
கிடைத்த பயன் ;
பின்னாலும் போகவில்லை
முன்னாலும் நடக்கவில்லை ;
நடுக்கிணற்றில் நிகழ்காலம்.

40

90

காழிட்ட மரபு
தாழிட்ட துணிவு
சிக்கலை வெட்ட
கைக் கொடுக்க மறுக்க—
செய்வ தென்ன ?

50

100

காமம் ;
பல நேரம் ஒருமொழி
புற்று சோகை ஈளை
இரத்த அழுத்தம் இன்னுமென்ன
உண்டோ அத்தனை அத்தனையும்
காமத்துள் அடக்கம்.
வாங்கிய பாவம் போக்க
ஆடலு வெட்டுதல் போல

தேவகிய காமம் இறைக்க
 திரைப்படம் தேடிச் சென்று
 அரங்கில் அடி வைத்தால்
 தோகையர் குழாமும்
 மைந்தர் சும்மையும்
 துவன்றி யெங்கும்
 காமனுக்கு ஓய்வில்லை
 (வேண்டும் அவனுக்கு).
 எனதல்ல கலை வகையும்
 எனதல்ல காகாயர்
 குழாம் நீங்காப் பொழுது
 எனக்கொண்டு மணியை
 முன்சேலைச் சரிவை யெண்ணி
 அளந்திடும் குமரிக் கூட்டம் ;
 அதைச் சூழ்ந்து வளைத்து
 புகைத்து இமைத்து சிரித்து
 மறக்க முயலும் என் கூட்டம்.
 ஒலியெழுப்பி, மறத்தேடி
 வந்தோரை உலுப்பி, பணம்
 கொடுக்கச் சொன்ன மணி
 சித்தி தொடர்பை
 நெறுக்கி சென்றது.

போன யுகத்தில்
 படித்த தோழி
 எவளா வது ஒருத்—
 தீ
 வரமாட்டாளா ?

எட்டினால் தொடமுடியும்
 இதழ்தரும் சிரிப்பொலி
 தெறித்து வளைந்து சுருண்டு
 சுழன்று சுழியிட்டு வந்து
 உந்திச் சுழிக்குத் தீயிட்டு
 முதுகுத் தண்டை எரியவிட்டு
 மூளை நெளிவை நேராக்கும்
 சூனையாய்த் தகிக்கும் சூட்டால்.

அரங்கத்தின் இருட்டில்
 படம் பார்க்க யார் விட்டார் ?
 திரைப்படத்தைத் தேற்கடிக்கும்
 மெய்ப்படம் சுற்றுமுற்றும்
 காளானும் பூத்திருக்கும்
 பார்வைக்குத் தப்பிவிட்ட
 பெருங் களிப்பில்
 பள்ளியறை ஆக்கிவிட்டார்.
 ஒரு நாள் ;
 பலவண்ண ஒலிகள்
 பழங்கதை அசைவுகள்
 இருளின் ப வகைக்கூவ
 சகியாமல்,
 வயதோ இருபத்தேழு
 மணமோ ஆகவில்லை
 இன்னும் எனக்கு
 எனச்சொன்ன போதும்
 என்ன பயன் ?

வயிற்றில் வளரும் கருவாய்
 உதைக்கும் நெளியும் கிளர்ச்சி
 ஊட்டும் காமமே நிறைக்கும்

எங்கும்.....

110 வேதனை குமிழியிட
 இருக்கண் களையும் வழிதேடி
 எண்ணச் சிக்கல் பலபோட்டு
 வீட்டுச் சுவர்க்குள் முடிக்கவெண்ணி
 தவமிருந்த காரணத்தால் 170
 தானியங்கி வரவும்,
 சூடகத் தளிக்கைக் மாதிரொரு
 சிகரெட் பிடிக்கை மைந்தரும்
 ஊடுற நெறுக்கி யேற
 சேவலே முன்னென் போரும், இல்லை
 பெட்டையே முன்னென் போரும், இல்லை
 வரிசையே நன்றென் போரும், ஏறுவோரும்
 தேர்ந்ததே தேரினல்லால் யாவரே தெரியக் கண்டார் ?

120 குழுமினர், துவன்றி முயல,
 கால் யிதிப்பன, கைபிடிப்பன,
 தோள் இடிப்பன, மயிர் இழுப்பன,
 பொய்யோ வெணும் இடையோடு
 ஐயோவெணும் அரும்பினர்
 கிடைத்தாரென நெறிப்பன,
 பாடியல் யானைப் பந்தியங் கடையின்
 கூரியல் சாதனை நெறுக்கி ஆய்வன
 எல்லாம் வண்டியில் அடுத்த கணம்
 கலைந்த மழையுள் ; மறைந்த பூவுள் ;
 தாங்கிய செங்கைத் தலைக்கண் மேலுள் ;
 ஒலித்த வகையுள் ; ஓய்ந்த வீரலுள் ;
 சரிந்த தலைப்பால் தெரிந்த பூவுள். 190

130 பாலூட்ட கிடைத்தனவோ ? பால்
 உணர்ச்சியூட்டிடவே
 ஆழக் கழுத்தெடுத்து
 நீளம் மிகக்குறைந்து
 சேரப் பிடித்த சோளி,
 நின்று கவனித்து சோர்வு
 நடை பின்னச் செய்யும்.....

140 வீட்டிற்கு வந்தஉடன்
 இலக்கியத்தில் தஞ்சம்புக
 அருப்பேந்திய கலசத்துணையமுதேந்திய மதமா
 மருப்பேந்திய எனலா
 முலை வஞ்சி.....காவின் கீழ்
 போத ரகடாரப் புல்லி முயங்குவேந்
 முகடு காப்பியாத்து விட்டாங்கு.....

150 சேர்ந்த மார்பில் கனதனம் யிரண்டும் தைத்தே
 அப்புறம் உருவிற நென்றெ அங்கையால் தடவீப்
 பார்த்தாள் ;
 செவ்வரியால் சுடும்வழியால் அறையை வலம்
 வந்தேன்,
 என் காண்பேன் என்னல்லால் யான் ?
 தாள் புரட்டுத் தொறும் பெரும்
 கிளர்ச்சி பிள்ளும் புதிதாய்
 மணந்தாழ் புரிமுழ லாஎல்லுல்
 போல வளர்கின்றதே
 என் செய்ய ? 210

160 கடலாடை நிலத்துக் கவிஞர்
 காலமெல்லாம் கனவில் நளவில்
 கற்பனையில் காணும் களிக் குளத்தை
 வெட்டுண்ட புண்ணென விம்மிய

பருக்களென புட்டென் றுடனே
கதவாய் மூட வியலாதே.

உந்தாது நெய்வார்த் துதவாது தாளெரியும்
நந்தா விளக்கின் நெடுஞ்சூடு
குளிப்பினும் சுடுமே குளிர்ச்சாந்தம்
தெளிப்பினும் சுடுமே.....

மூட்டை யொழிக்க கொல்லி தெளிப்ப
முடுக்க வாணெலிப் பெட்டியினை :
வாடிக்கை மறந்ததும் ஏனே ?
பார் த்தால் பசிதீரும்.

திடுமென் றேராண் வரவே
வாரிச் சுருட்டும் மரபு
வளர்த்த வொருமல் கையென
விரைந்தே யனைத்து விட்டு
பேயறைந்த நிலையில் வெறிக்க,
ஈயிரண்டு ஒன்றும் நிலைகண்டு
துள்ளிப் பதறி தவிப்படங்க
இறையறைக்குள் நுழைந்தவுடன்
கடவுளைக் கண்டு கீரம் குவிக்க
காமலே திணறித் திடுக்கிட்டு—
முத்தி :

சிவனின் மிகவெளிய உருவச்
சிவையது உணர்த்துதல் தானே ?
காயெல்லாம் சிவலிங்கம்
கனியெல்லாம் சிவலிங்கம்
விழியினிலே படுமெல்லாம்
எழிற்கோலம் இணைகூடல்
அதை நினை ஆட்ட ஆட்ட,
பஞ்சனை போலரு ளானான்
யாரினி யுண்டெனத் தேர்ந்தே
தஞ்சம்

ஊடைய எண்ணிச் செல்லுழி
தற்செயலாய் விழி
அத்தனை யில்லா வெளியொளி
பலகணி யூடேக
எதிர்வீட்டுக் குலவிளக்கு
தீராத் தீராப் புதிர்,
கோடை மஞ்சற் புல்வெளியில்
ஊரும் அரவின் மென்னெலியாய்
சேலை நடையால் சரசரக்க,
அடங்காக் குழற்சூள் ஒன்றிரண்டு
மிடுக்காய்த் தழுவித் கொஞ்சம்
மாசில் திங்கள் நெற்றியிலே,
நால்வர் நோக்கைக் குவித்தீர்க்க
வாலம் திலகம் ஒன்றிட்டு,
ஏற்றத் தாழ்விக்க குறையுலகில்
தேவை தேவை யெழிற்படுத்த
எனவே கூறும் நிறைவடிவு
கண்டோர் நெஞ்சாய் ஆடஆட,
கட்டவிழ்ந்த கண்ணிரண்டும்
இரைநோக்கிய புவிவிழியாய்
கட்டிற் கூத்தை
முன்கண் டொளிர,
வாலைமலர் கொத்து கூந்தற்
கற்றையுடன் கவிதை பாட
கள்ளவிழி அறியாப் பேதை
சந்தநடை யிட்டிரைந் தேக,
நெஞ்சு நினைவர யூறும்

- 220 நண்டு நுரைவா யோரம்
நீன்கடற் கரைமணல் விரிப்பில்
சேவடி புதைத்து புதைத்து
சிறுமணல் சிதற வெடுக்கும் 280
- சந்தனக் குமரியின்
தேள் கூடு மறைக்கும்
சேலைத் தலைப்பாய்
காற்றடைத்த பை நடுங்க,
கேளா விழிதனைச் சினந்து
சுடுநீரலால் மிகவழுத்தி,
பொதிவண்டி இழுத்திடவே
பெருமுயற்சி செய்மரடென
தள்ளாடித் தள்ளாடி 230
- படுக்கையில் விழுந்திட்டால் 290
துயிலழகி ஊடி நின்றான்.
எரிக்கும் வெயிலதனில்
துடிக்கும் என்பிலதாய்
இப்படியும் அப்படியும்
தவிதவித்து மயங்கியபோது
உலகத்துப் பெண்ணெல்லாம்
அணங்காவி வெறியூட்ட
240 விழித்துயிர்த்து மயங்கியோர் கணம்
சுழித்து விழித்து உயிர்த்து
நரகம் 300
பெரு நகரம்,
அருமைச் சேவல் தன்னொலி எழுப்ப
விண்ணென் றெழுந்ததும் என்ன தெரிவது
பலகணி வழியே ?
கொடுத்து வைத்தவன் தன்னொரு பாதி
வாயில் முன்னால் ஆடை நெகிழ
கூடல் மயக்கைக் கூட்டி யோட்ட
250 பொல்லாப் பெருமுயற்சி எடுத்தனர்.
பகல் பன்னிரண்டு மணி : பின்
இரவு பன்னிரண்டு : 310
நரகப் பகல், பெருநரக
இரவு எத்தனை எத்தனை ?
ஐயோ.....
திரைப்பட வரங்கு நுழைவதற்கே
சீட்டு வழங்கும் அறைக்கதவு
திறப்பது எப்போ தெப்போதென
உளம்வெறி யேறப் பார்ப்பதுபோல்
260 தந்தைவாய் திறப்பதென்றே
எனவயர்ந்து நோக்கி நோக்கி,
விளக்கனைப்பை வரவேற்பை 320
செய்திச் சுருளை திரைப்படத்தை
மனக்கண்ணில் ஓட்டும் நிலை ;
தானியங்கி ஏற நின்று
நிற்காமல் போவதை ஏங்கி
நோக்கும் மலடி நிலை,
புணர்ச்சி மறத்தல் இன்றி
புறவொழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பி
270 பேய்க்காற்று சீறும்போது
மொய்குழல் தொங்கு மலராய்
வீழ்ந்தொழிந் தாகவேண்டும் ; 330
தேய்ப்பிரிப் பழங்கயிறு
தாங்கவே தாங்காது
காலம்வரும் அதுவரை
காற்றிருந்தால். 334

நான் என்ன படிக்கிறேன் ஏன்?

வல்லிக்கண்ணன்

படிப்பது என் வேலை அல்ல; அது எனக்குப் பொழுது போக்கும் இல்லை.

எழுதுவதும் படிப்பதும் தான் என் வாழ்க்கை. சில காலங்களில் படிப்பது எழுதுவதைவிட அதிகமிருக்கும். சில காலங்களில் படிப்பது குறைந்து எழுதுவது அதிகமாகும். ஆகவே நான் படிப்பதை எல்லாம் பற்றிச் சொல்வது என்றால், அது விசேஷமான தனிச் சுவை ஆகியிருக்கும்.

‘என்ன படிக்கிறேன், ஏன்?’ என்ற கேள்வியை மேற்போக்காக எடுத்துக்கொண்டு, இப்போது—நிகழ்காலத்தில்—நான் படிப்பது என்ன என்று கூறவேண்டும் என்றால், சுலபமாகச் சொல்லி முடித்துவிடலாம்.

‘ஆஸ்டல் ஹக்ஸ்லியின் Eyeless in Gaza படித்தேன். டி. எச். லாரன்ஸின் Twilight in Italy படிக்கிறேன். மற்றும், ஹென்ரி ஜேம்ஸின் The Portrait of a Lady, Imprint பத்திரிகையின் பதினேராவது இதழ், ஹேவ்லக் எல்லீனின் Studies in the Psychology of Sex—Volume II—Part Two ல் Eonism and other Supplementary Studies பிரிவில் Mechanism of Sexual Deviation, சோமலெ எழுதிய கன்னியாகுமரி மாவட்டம் என்கிற புத்தகம், டி.கே.சியின் கம்ப ராமாயணம் - அயோத்தியா காண்டம்’ என்று.

இவற்றை ஏன் படிக்கிறேன் என்றால், ‘இதுவரை நான் இவற்றைப் படித்ததில்லை. அதனால் படிக்கிறேன்’ என்றும் சொல்லிவிடலாம்.

உங்களுக்கு சந்தேகம் எழக்கூடும் ‘இவன் இவ்வளவு புத்தகங்களைப்படிக்கிறேன் சமயத்தில் படிக்கிறான்? சும்மா பிறர் மெச்ச வேண்டும் என்பதற்காக அளக்கிறான் போலும்!’ என்று. இவ்விதம் மற்றவர்கள் எண்ணுவதை நான் தடுக்கவோ தவிர்க்கவோ இயலாது தான்.

ஆயினும் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்—விரும்பு சாப்பிட்ட ஒருவனிடம் ‘நீ என்ன சாப்பிட்டாய்?’ என்று கேட்டால், ‘உருளைக்கிழங்குப் பொடிமான், அவியல், முட்டைகோல் கறி, சாம்பார், ரசம், பாயசம், பூந்தி, அப்பளம், சாதம், மோர்’ என்று வர்ணிப்பான் அவன். அவன் பொய்யா சொல்கிறான்? பல்சுவைகளும் நிறைந்தது தானே விரும்பு? பலரகமான புத்தகங்களையும் படிப்பது எனக்கு தானே அளித்துக் கொள்கிற நித்திய விரும்பு ஆகும். வெறும் சோற்றையும் ரசத்தையும் சதா தின்று கொண்டிருந்தால் ருசிக்குமா? படிப்பதும் அப்படித்தான். ஒரு

புத்தகத்தை முடித்து விட்டுத்தான் அடுத்த புத்தகத்தை எடுக்கவேண்டும். ஒரு சமயத்தில் ஒரே ஒரு புத்தகம் தான் படிக்க வேண்டும், என்பது எனக்குப் பிடிக்காத கொள்கை.

மேலும், நான் படித்தாக வேண்டிய புத்தகங்கள் எவ்வளவு இருக்கின்றன. கூடிய மட்டில் எத்தனை புத்தகங்களை படிக்க முடியுமோ அவ்வளவையும் படித்து விட வேண்டும் என்கிற பேராசை என்னை ‘படி, படி’ என்று உத்திக் கொண்டே இருக்கிறது.

இந்த ஆசை—அடங்காத பசி—தணியாத தாகம்—எனக்கு எப்படி ஏற்பட்டது, ஏன் ஏற்பட்டது என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. தமிழ் நாட்டில் மிகவும் பிற்போக்குத்தனமும், குறுகிய நோக்கும், சிறுமைப் பண்புகளும் மண்டிக் கிடக்கும் தெற்கு முகையில், ஒரு கிராமத்தில், வசதிகள் அதிகமற்ற மத்தியதரவர்க்கக் குடும்பம் ஒன்றில் பிறந்தவன் நான். ‘படிப்பது உன்வீரிகளின் வாழ்க்கை தர்மம். அந்தச் சூழ்நிலையில், ‘படிப்பதற்கு ஏகப்பட்ட புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. தெரிந்து கொள்ள யிக நிறைய ரொம்ப அதிகமான விஷயங்கள் உலகத்தில் குவிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றை ஒருவாறு பயன்படுத்தி வாழலாமே!’ என்ற பசியோடு நான் சும்மா படித்துக் கொண்டிருப்பது புரிந்து கொள்ள முடியாத போக்கு ஆகமட்டுமல்ல, ‘மெத்தப் படித்து புத்தி கட்டை ஆகிப்போன’ தன்மையாகவும் உருப்படத்தெரியாத சுவாமராகவும் தான் எல்லோருக்கும் படுகிறது.

மிகச் சிறு பிராயத்திலேயே, படிக்கும் பழக்கம் என்னைப் பற்றிக் கொண்டது. கதை கேட்பதில் எனக்கு ஆர்வம் அதிகமிருந்தது. பின்னப் பருவத்தில் யாருக்குத்தான் அது இருக்காது? எனது உலகத்தில் சுவையாகக் கதைசொல்லத் தெரிந்தவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். வருடங்கள் போகப்போக, சுவையான கதைகளை புத்தகங்கள் மூலம் அறிய முடியும் என்ற ஞானம் எனக்கு ஏற்படவும், கபந்தப் பசியோடு நான் புத்தகங்களைத் தேடினேன். இன்னின்று புத்தகங்களைப் படி; இவை நல்ல புத்தகங்கள் என்று சொல்லவும் சுட்டவும் வழிகாட்டிகள் யாரும் இருந்ததில்லை. எனவே, அகப்பட்டதை எல்லாம் படிக்கலானேன். ‘கண்டது கற்றுப் பண்டிதன் ஆக’ முயன்றவனுக்கும் எனக்கும் அதிக வித்தியாசம் இருக்க முடியாதுதான்!

பிற்காலத்தில் என்னை நானே உள்பரிசோதனை செய்து ஏடைபோடக் கற்றுக்கொண்டபோது, என்னைப் பற்றிப் பல உண்மைகளை நான் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. படிப்பதில் நான் ஏன் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டலானேன் என்பதையும் உணரமுடிந்தது.

நான் நோஞ்சானாகப் பிறந்து, சங்கோஜியாக வளர்ந்தேன். ‘தொட்டால் சிறுங்கி’ சுவாசம் பெற்று எடுத்ததற் கெல்லாம் அருவது தவிர ‘வேடுகள் றறியாப் பராபரம்’ ஆக வளர்ந்து, ஒதுங்கிப் பிழைப்பதை நற்குணமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தேன். மற்றவர்களோடு சேர்ந்து விளையாடுவது, வம்பளப்பது, சினிமா டிராமா என்று போவது முதலிய எதுவும் எனக்குப் பிடிக்காமல் போய், களவு காண்பதிலேயே லயித்துக் கிடந்தது என் உள்ளம். அதற்குப் புத்தகங்கள் தீனியாகவும் உரமாகவும் பற்றுக் கோடாகவும் உதவின.

பக்கத்து வீட்டுச் சொள்ளமுத்துவின் வீரப்பிரதா பங்களை விட, தாயின் ஆணைப்படி பெரிய பாருங்கல்லை

புரட்ட முயன்று கொண்டிருந்த தீரையின் போராட்டம் என்னைக் கவர்ந்தது. ராக்காடுவெடி காத்தலிங்கத்தின் நடுத்தெரு நாடகங்களை விட பூலஸிளின் அனுபவங்கள் என்னை வசிகரித்தன. எதிர்ந்த விட்டுப் பாட்டையா வின் சுயப்பூவோவங்களை விட 'அகோ கேளும் பிள்ளாய் எங்கள் விக்ரமரதித்த மகாராஜனின் வீரப்பிரதாபங்களை' என்று கெக்கலிக்கும் புதுமைகளின் அளப்புகளே எனக்கு அதிகம் பிடித்திருந்தன.

இப்படி, சூழ்நிலை வரட்டியை மறக்கவும், பிறர் தொண்தொணப்பு-அக்கப்போர்-கிண்டல்-கேலி வகையாராக்களிலிருந்து ஒதுங்கிப் பிழைக்கவும்--கனவுகளை ரசித்து, இவிய சலவமிகக் சொந்தக் கனவுகளை வளர்க்கவும் நான் புத்தகங்களை துணைகொண்டேன்.

நான் வீட்டைத் துறந்து வெளி ஊர்களில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியபோது, சில நல்ல மனிதர்கள் தாமதமே முன்வந்து எனக்குப் படிப்பதற்கு புத்தகங்கள் கொடுத்து உதவலாயினர். ஆனால் அவற்றில் சில முன் தொடர்பும் பின் தொடர்பும் இல்லாதனவாக இருக்கும். அதற்காக அவற்றை நான் படிக்காமல் விட்டுவிடுவது கிடையாது. உதாரணத்துக்குச் சொல்கிறேன்-அலெக்ஸாண்டர் டூமஸின் 'Three Musketees' ஐப் பற்றியே கேள்விப்பட்டிராத எனக்கு அவ் வீரர்கள் பின்னர் சாதித்த சாகசங்களைக் கூறும் 'Twenty Years After' என்ற புத்தகத்தை முதலில் படிக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியது. இப்படிப் படி.

ஒருவர் தயவால், விவேகானந்தர், ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், ராமதீர்த்தர், சிவானந்தா முதலிய ஸ்வாமிகளின் நூல்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு எனது பதினெட்டு-பத்தொன்பதாவது வயசில் கிடைத்தது. அப்பருவத்தில் நான் படிப்பதற்கு வேறு புத்தகங்கள் கிடைத்ததில்லை என்பதனால் தான் நான் அவற்றை ஆர்வத்தோடு படிக்க நேர்ந்தது என்பதோடு, எனது மனப்பண்புக்கும் அந்நாளை என்னுடைய வாழ்க்கை முறைக்கும் அவை பிடித்திருந்தன, எழுச்சி தந்தன, எண்ணங்களை பண்படுத்த உதவின என்றும் கூறலாம்.

அடுத்த வருஷம் வேறொரு ஊரில் போய் வசிக்க நேர்ந்தது. அங்கு ஒரு அன்பர் மேகல் முல்லர் ஆராய்ச்சிகளையும், தயானந்த சரஸ்வதி, இடிகர்ஸால் போன்றவர்களின் அறிவு நூல்களையும் படிக்கத் தந்தார். என் அறிவு வளரவும், சிந்தனைப் பொறிகளன்று நெருப்பாக மாறவும் அவை உதவின.

பிறகு தான் சிறுகதைகள், பெருங்கதைகள், நாவல்கள் உலகத்தின் வாசல் எனக்குத் திறக்கப்பட்டது.

'முறையாகக் கற்றுணர்ந்தவன்' என்பார்களே அப்படி ஒன்றுமில்லை; நான் புத்தகங்களைத் தேடி அலைவில்லை; என்னைத் தேடி வந்த புத்தகங்களை நான் படித்துப் பயனடைய முயன்றேன் என்று குறிப்பிடுவதற்காகவே இதையெல்லாம் சொல்கிறேன்.

எப்பொழுதும் இதே கதை தான்.

: சில மாதங்களுக்கு முன்பு ஒரு நண்பர் என்னைக் காரண வந்தார். ஒரு சிறு அறை. சுற்றிலும் புத்தக அடுக்குகள், ஒரு ஓரத்தில் நான்—அனைத்தையும் கண்டவர் புத்தகங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்க்கலானார். தூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்களைப் பொறுமையோடு புரட்டி முடித்த பிறகு, 'You have got two or three books worth reading' என்றார்.

'பூ எனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே' என்று இலக்கணம் வகுத்து வைத்த புராதனப் பண்டிதர் போல,

'புத்தகம் எனப்படுவது வித்தகர் தீட்டும் ஞானரத்தினமே' என்றொரு புதுவிதி வகுக்க ஆற்றல் பெற்ற பெரிநாள் இவர் என என் உள்ளம் அஞ்சலி செய்தது. அவ்வளவு தான் செய்யலாம். வேறு என்ன செய்ய முடியும்? இத்தகைய ஞானபண்டிதர்கள் நான் படித்துள்ளவற்றில்—படிக்கின்றவற்றில்—பெரும்பல புத்தகங்களே அல்ல; அவற்றைப் படிக்காததனால் நஷ்டம் எதுவுமே இல்லை என்றுதான் சொல்வார்கள். ஆனால் மஹாவர்ணியந்து ஆமோதிக்க வேண்டும் என்பதற்காக நான் படிக்கவில்லையே! இதைத் தான் படிக்கலாம், இதைப் படிக்கக்கூடாது என்று நான் எனது அறிவுக்கு வேலி கட்டிவைக்கவில்லை.

ஒரு காலத்தில், ஆதீக நூல்களே நிறையப் படிக்கக் கிடைத்தது போல, ஒரு சமயம் மத எதிர்ப்பு நூல்கள் அதிகம் படிக்க நேர்ந்தது போல, ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஸெக்ஸ் நூல்கள் மிகுதியாகக் கிடைத்தன எனக்கு. தமிழில் வெளிவந்துள்ள காமசாஸ்திரங்கள், 'நாகம் கூளப்பநாயக்கன் காதல்' 'விறிவிட்டு தூது' 'வருணகுலாதித்தன் மடல்' போன்ற காமச் சுவைக் கவிதைகள், வில்ஹம் ஸ்டெக்கல், யூஸ்டெல் செலர் போன்றவர்கள் எழுதிய ஸெக்ஸ் ஆராய்ச்சி நூல்கள், ஹெல்வக் எல்லீரின் ஸ்டடெஸில் ஏதோ ஒரு புத்தகம்—இப்படி அநேகம் கிடைத்தன. மனிதரின் உணர்வு—உள்ளம்—வாழ்க்கை முறைகள் பற்றிய எவ்வளவோ உண்மைகளை அறிய அவை உதவிபுரிந்தன.

1943ல் எனது 23வது வயசில்—நான் முதன் முதலாக சென்னைக்கு வந்தேன். முன்று மாத காலம்தான் சென்னையில் வசிக்க முடிந்தது. அந்தக் கால அளவில் நான் பெற்ற பெறு பெரிதுதான். டாஸ்டாவ்ஸ்கி, டால்ஸ்டாய், துர்கனெவ் நாவல்கள் சிலவற்றை படிக்க முடிந்தது. தொடர்ந்து சென்னையிலேயே வசிக்கும் வாய்ப்பும் வசதியும் இருந்திருக்குமானால், நான் மிகுந்த பயன் அடைந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் ஒரு கிராமத்தில் போய் வசிக்கப்படி வாழ்வின கதி அமைந்தது. நல்ல புத்தகங்கள் கிடைக்க வழி இல்லாமல் போய்விட்டது.

1947ல் மீண்டும் நான் சென்னைக்கு வந்தேன். 'நாம் படித்தாக வேண்டிய புத்தகங்கள் நமக்கு எளிதில் கிடைக்கமாட்டா. நாமே தேடி அவற்றை வாங்குவோம்' என்று என் அண்ணாவும் நானும் திட்டமிட்டோம், புதிய புதிய புத்தகங்களை வாங்கினோம்.

'நீங்கள் புத்தகங்கள் வாங்குவது என்று கிளம்பினால், அதற்கு ஒரு முடிவு ஏற்படாது' என்று ஒரு ரசிக நண்பர் சொன்னார். உள்ள உண்மையை உள்ள படி சொன்னார் அவர்.

புத்தகங்கள் வாங்குவதற்கு மட்டுமல்ல, புத்தகங்களைப் படிப்பதற்கும் ஒரு எல்லை காணமுடியாதுதான்.

உறங்குவது, உண்பது, குளிப்பது போன்ற உடலின் அவசியத் தேவைகளுக்கான நேரம்—ஊர் சுற்றுவது என்கிற உற்சாக உல்லாசத்துக்கான நேரம்—எழுதும் நேரம், இவை போக எஞ்சியுள்ள காலத்தை எல்லாம் புத்தகங்கள் படிப்பதிலேயே நான் செலவிடுகிறேன். இருபத்தைந்து வருஷங்களாக நான் படித்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். டால்ஸ்டாயின் நாவல்கள் கதைகள், கட்டுரைகள்; டால்ஸ்டாவ்ஸ்கியின் நாவல்கள்; துர்கனெவ், அலெக்ஸி டால்ஸ்டாய், புஷ்கின், கார்க்கி—இப்பலன், எமிலி லோலா, வீக்டர் ஹ்யூகோ, பால்ஸாக், ஸ்டென்டல்; எர்னஸ்ட் ஹெய்மிஸ்ட்ரே ஸ்டீன் பெக், ஃபுர்க்னர், பெர்க்லிஷா, டி. எச். வேரன்ஸ், ஆஸ்டன்

ஹக்ஸ்லி, எச். ஜி. வெல்ஸ், டிக்கன்ஸ், ஆஸ்கார் ஓயில்ட்—இப்படி நீளப் பட்டியல் தீட்டும்படியானவற்றை எல்லாம் படித்திருந்த போதிலும், க. நா. சுப்ரமணியம் திடீரென்று எங்கேனும் யாராவது ஒரு பெயரையேர, ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தையோ குறிப்பிடுமோபோது, 'அடாடா, அதை நான் படிக்கவில்லை!' என்ற வகுத்தம் தான் எனக்கு ஏற்படுகிறது. யாராவது 'அதைப் படித்திருக்கிறீரா? இதுபற்றி உம் கருத்து என்ன?' என்று கேட்கிறபோது என் பதில் 'முழித்தல்' ஆகத் தான் இருக்கும். அந்தக் காலத்திலேயே சரியாகத் தான் சொல்லி வைத்திருக்கிறான் 'கல்வி கரையில' கற்பவர் நான் சில! என்று.

'அலைமோதும் கடலோரத்தில் ஒரு அப்பாவி மனிதன்' என்று நான் ஒரு கதை எழுதினேன். அதில், தற்கொலை செய்து கொள்வதற்காகக் கடலோரம் போய் சிந்தனையில் சிக்கிவிடுகிற அப்பாவி மனிதன் என்னென்னவோ நினைக்கிறான். புத்தகங்களைப் பற்றியும் நினைக்கிறான். 'நான் சாவதற்கு முந்தி மூன்று அருமையான புத்தகங்களை படிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். டாஸ்ட்டால் நாவலான War and Peace, டாஸ்ட்டால் ஸ்கியின் Brothers Karamazov, ரோமன் ரோலண்டின் Jean christoph எனும் மூன்று புத்தகங்களையும் சாகும்முன் ஒரு தடவையாவது படிக்க வேண்டும்' என்று எனது கதாநாயகனாகிய அப்பாவி மனிதன் என்னுகிறான்.

அப்படி ஒரு அப்பாவி சிருஷ்டித்த அப்பாவி மனிதனாகிய நானே இம் மூன்று அற்புத சிருஷ்டிகளையும் அதற்குப் பிறகு தான் படித்து முடித்தேன். டாஸ்ட்டால் ஸ்கியின் 'Idiot' ஐ இரண்டாம் தடவையாகப் படித்துவிட்டேன் என்றும் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

'இத்தகைய புத்தகங்களை ஒரு தடவைகூடப் படிக்க வேண்டுமா? ஏன் படிக்க வேண்டும்?' என்று கேட்கக்கூடிய அண்ணாச்சிகள் எனது அருமைத் தமிழ் நாட்டில் எவ்வளவோ பேர் இருப்பார்கள்—இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள் என்றும் உரியன.

உயரிய இலக்கிய சிருஷ்டிகளையும், நல்விருந்தாக அமையும் அருமையான சிந்தனைப் படைப்புகளையும் படித்து மகிழ்கிற நான், அவற்றை முடித்ததும், 'அடாடா, இவ்வளவு அற்புதமான புத்தகத்தை படித்து அனுபவிக்கும் பாக்கியம் மற்றும் பலர் பெறவில்லை!' என்று வருத்தப்படுவது உண்டு. படிக்க முடியாதவர்கள்—படித்து அனுபவிக்க ஆற்றல் அல்லது மனம் அல்லது வாய்ப்பு இல்லாதவர்கள்—எனது அனுதாபத்துக்கு உரியவர்கள். உலகத்துச் செல்வங்களை எல்லாம் ஒருவாறு உணர்வதற்கு நமக்கு மந்திரமாக விளங்குகிற ஆங்கில ஞானம் பெருதவர்கள் எனது அனுதாபத்துக்கு உரியவர்கள். 'எல்லாம் தமிழில் இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தை அடித்து வீரட்டுவோம்' என்று வீராவேசம் கொள்கிற அரசியல்வாதிகளுக்காக நான் அனுதாபம் கொள்வதில்லை. அவர்களுக்கு ஐயோ! அவர்கள் என் செய்கிறார்கள் என்பதை அவர்களே உணர்வில்லை! என்ற ஏசுமுனியின் வார்த்தையையே என் உள்ளம் அவர்களுக்காக அடிக்கடி எச்சரிக்கும்.

நான் அரசியல் நூல்கள் படிப்பதில்லை. வாழ்க்கை வரலாறு, விவரிசன நூல்கள், வறண்ட கட்டுரைகள் முதலியன என் கவனத்தையோ கவனத்தை யோ கவர்வ

தில்லை. கவிதைகள் ஓரளவு படித்திருக்கிறேன். ரூஸோ, பிளாட்டோ, தோரு, எம்ர்ஸன், நீட்சே, பிராய்ட், பெர்ட்ரண்ட் ரஸல் ஆகியவர்களின் சிந்தனை நூல்கள் சிலவற்றைப் படித்திருக்கிறேன்.

தமிழில் நான் படித்தவை—படிப்பவை—பலபலப் பலபல என்று சொன்னாலே போதும்.

சரி. இவற்றை எல்லாம் ஏன் படிக்கிறேன் என்று சிறிது சிந்திக்கலாம்.

அடுக்கு அடுக்காகக் கொலு வைக்கப்பட்டுள்ள புத்தகங்கள் நடுவே, ஒரு ஓரத்தில், ஒரு புத்தகமும் கையுமாய் காணப்படுகிற என்னை இரண்டு சிறுபிள்ளைகள் கவனிக்கின்றன.

'யேம்மா, எவ்வளவோ புத்தகம்!' என்கிறது ஒரு குழந்தை.

'அவ்வளவையும் இவர் படிச்சிருக்காரா!' என்கிறது மற்றொரு குழந்தை.

முதல் குழந்தை நம்பவில்லை. என்னிடமே கேட்கிறது, 'இவ்வளவையும் நீ படிச்சிட்டியா?' என்று.

'இல்லை, கொஞ்சம் படிச்சிருக்கேன். இன்னும் படிக்க வேண்டியது நிறையவே இருக்கு' என்கிறேன்.

'இவ்வளவு புத்தகத்தையுமா படிக்கணும்? எல்லாத்தையுமா படிச்சாகணும்?' என்று அது கேட்கிறது.

'ஆமாம். படிக்கத்தான் வேண்டும்.'

அந்தக் குழந்தை அனுதாபத்தோடு சொல்கிறது: ஐயோ பாவம்! இவ்வளவையும் படிக்கணுமாமே! ரொம்பக் கஷ்டமா இராது? நாம ரெண்டு முணு புஸ்தகம் படிக்கிறதுக்கே எவ்வளவோ சிரமப்படுகிறோம்?'

படிக்கிற விஷயத்தில் பெரும்பாலோர் இக்குழந்தைகளைப் போல் தான் இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டேன். படிப்பது என்றால் பாடப்புத்தகமும் பரீட்சையும் தான் ஞாபகத்தில் நிற்கும் என்றால், எனக்கும் அது மிகுந்த தொல்மையாகவும் சிரமமாகவும் தான் தோன்றும்.....

என் கையில் ஒரு புதிய புத்தகம் இருக்கிறது. அதையும் என்னையும் கவனித்தபடி நின்ற ஒரு தொழிலாளி—உன்றடம் பாடுபட்டுக் கூலி பெறுகிறவன்—'இந்தப் புஸ்தகத்தின் விலை என்ன சாமி?' என்று கேட்கிறான்.

'நாலரை ரூபாய்' என்கிறேன்.

'இந்த ஒரு புஸ்தகத்தின் விலையா இவ்வளவு?' என்று கேட்கிறான் அவன்.

'ஆமாம்'.

'இந்த ரூபா இருந்தால் முணுநானே நாங்க ஓட்டி விடுவோமே. முணுநான் கூலி ஆச்சுதே சாமி.

நாலரை ரூபா கொடுத்து ஒரு புஸ்தகம் வாங்கிப் படிக்கா விட்டால் என்ன?' என்று அவன் முனங்குகிறான்.

புத்தகம் வாங்கிப் படிக்கிற விஷயத்தில் இத் தொழிலாளியின் மனோபாவம் தான் பெரும்பாலருக்கு இருக்கிறது. புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்ததும், ரூபாய்—அணு ஞாபகமும், அரிசி—உப்புப் புளி அல்லது இதர சாமான் என்னமும் எழும் நிலை இருக்குமானால், படிப்பது என்பது எனக்கும் வேதனையும் வீணத்தன்முமாகத்தான் பட்டிருக்கும்.

சமீபத்தில் ஒரு நண்பர் என்னிடம் கேட்டார், 'நீங்கள் ஒருநாளைக்கு எவ்வளவு நேரம் படிப்பீர்கள், எழுதுவீர்கள்? நிறைய எழுதுகிறீர்களே? ரொம்ப நிறையப் படிப்பதாகவும் தெரிகிறதே?' என்று.

‘நான் விழுந்து விழுந்து படிப்பதுமில்லை. விடிய விடிய வீழித்திருந்து எழுதுவதுமில்லை. எனது நேரம் முழுவதும் எனக்கே சொந்தம். எனக்குக் கவலைகள் கிடையாது. பொறுப்புக்களை நான் வளர்த்துக் கொள்ள வுமில்லை. ஆகவே நான் படிக்கிறேன், எழுதுகிறேன்’ என்று சொன்னேன்.

பார்க்கப்போனால், இது உண்மையின் ஒரு புறம் மட்டுமே ஆகும். உள்ளதை உள்ளபடி சொல்ல தானால்—

என்னைச் சுற்றிலும் காணப்படுகிற வாழ்க்கை வேதனைகளையும், வெறுமையையும், வறட்சியையும், தொல்லைகளையும் எளிதில் மறப்பதற்காக நான் படிப்பில் ஆழ்கிறேன் என்று கூறவேண்டும்.

வறண்ட நிகழ்கால வாழ்விருந்து நம்மை அற்புதமான அனுபவக் கனிகளும், சிந்தனைச் சுடர்களும், எண்ண மணிகளும் நிறைந்து கிடக்கும் ஒரு ஞானக் குகைக்கு அழைத்துச் செல்லும் மாயக் குளிகை நல்ல புத்தகம். ஒளிமயமான இன்பலோகத்தை—அங்குள்ள துன்ப துயரங்கள் கூட இனியன—நமக்குக் காட்டுகின்ற அலாவுதீனின் அற்புதவிளக்கு அருமையான புத்தகம். நமக்கு சித்திக்காத பலரக அனுபவங்களையும் நாம் புரிந்து உணர வகை செய்கிற அரேபியன்நைட்ஸ் பூதங்

கள் புத்தகங்கள், நமது வறுமையை, வாழ்வின் வெறுமையை, நிகழ்காலக் கரும்வெயிலை மறக்கடித்து நாம் தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெறும்படி செய்கிற போதைச் சரக்கு புத்தகமே.

ஆகவே நான் ஏன் படிக்கிறேன் என்றால்—மறக்க விழிப்புற. சிந்திக்க. களவு காண். அனுபவம் பெற. அறிவை அகண்டதாக்க. மனிதரின் சிறுமைகளையும் பெருமைகளையும், குணநலன்களையும் குணக்கோளாறுகளையும் கண்டுகொள்ள. பொதுவாக, வாழ்க்கையின் உண்மைத் தன்மையை—மனிதரின் உணர்ச்சி, உள்ளம் அறிவு ஆகியவைகளின் தன்மைகள் தவறுகளை உணர்ந்து கொள்ள. வாழ்க்கையையும் உலகத்தையும் புரிந்து கொள்வதற்காக என்று தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

படிப்பது உனக்கு அலுப்புத் தரவில்லையா; பேர அடிக்கவில்லையா என்று அதேநகர் கேட்டார்கள். இன்னும் கேட்பார்கள்.

படிப்பது எனக்கு ஏன் அலுப்புத்தரப் போகிறது? ‘நான் தான் சொன்னேனே—

படிப்பது என் வேலை அல்ல. அது எனக்குப் பொழுதுபோக்கும் இல்லை. படிப்பதும் எழுதுவதும் தான் என் வாழ்க்கை.

★ ★

நிலவு

பேரை சுப்ரமண்யன்

கட்டினேன்—

கட்புலனின் விளிம்பிட்டு
காட்சித் தெரிவு திரைக்குள்.

நீரோடு நீர் ஒன்ற
நீலத்துள் நீலமாய்
நெடுங்கடல் அரங்கம்!

புலனோ சிறுபுள்ளி
அதில்
பொலிவதோ பல புள்ளிகள்
பூச் சிதறலோ? பொறிவிளக்கோ?

நிறைவு—

அளவில்லை என்னுள்.

நேரத்தின் விழுகையில்
மணிவட்டப் புள்ளிக்குள்
குலுறும் தனிவட்டம்;

புள்ளிக் கருமையல
பொங்கும் ஓளி வெள்ளை!
என் புலனுக்கு எதிரீ?

வெறுப்பு—

விளிம்பில்லை என்னுள்.

குலைச் சமக்கவோ, இனியும்?
த...தூ!

கட்டுவிட்டேன்—

விழுந்தது நீலத்திரை
விளிம்பிட எவருமில்லை
ஓளி சிரித்தது உச்சியில்!

நிறைவு—

மழலை உலகிடை!
*...பூ!

எழுத்து பிரசுரம்

புத்தகப் பிரியர்களுக்கு

ஒரு புதிய சந்தா திட்டம்

இலக்கியத் தரமான நூல்களை நன்றாக அச்சிட்டு வாசகர்களின் இலக்கிய ருசிக்கு ஈடுகட்ட, தமிழ் புத்தகப் பிரசுரத் துறையில் ஒரு முற்றிலும் புதுமையான முறையில் கவிதை, நாவல் சிறுகதை, இலக்கிய விமர்சனம் ஆகிய துறை நூல்களை வெளியிட எழுத்து பிரசுரம் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நூலும் 500 பிரதி அச்சாகும். வெளிநாட்டு புத்தகத் தயாரிப்புக்கு இணை போடும்படியாக புத்தக அமைப்பு இருக்கும்.

இந்த ஆண்டுக்கு நான்கு நூல்கள் வெளி வருகின்றன. அவை பற்றிய விவரத்தை பின்பக்கங்களில் பார்க்கலாம். இந்த நான்கு புத்தகங்களையும் வாங்கும் புத்தகப் பிரியர்களுக்கு ஒரு விசேஷ சலுகை ஏற்பாடாக இந்த சந்தா திட்டம். அதாவது இந்த 4 புத்தகங்களும் சேர்ந்து ரூ. 18-00 ஆகிறது. கவனிக்கவும்: 'எழுத்து பிரசுரம் சந்தா திட்டத்தில் சேர்பவர்கள் ரூ. 15-00 மட்டும் செலுத்தினால் போதும். இதையும் கவனிக்கவும்: தபால் செலவும் இதுக்குள் அடங்கியது. இரட்டை சலுகைகள்!

முதல் நூல் 'ஜீவனம்சம்' வெளியாகிவிட்டது. இரண்டாவது புத்தகம் ஜூலைமீல் வெளிவந்து விடும். இரண்டும் சேர்த்து ஜூலை-ஆகஸ்ட்டிலும் அடுத்து வரும் 'அறுபது' 'புதுக்கவிதைகள்' இரண்டும் ஆகஸ்ட்-செப்டம்பரிலும், இரு தடவைகளில் உங்களுக்கு அனுப்பப்படும்.

முதல் கட்டத்தில் 200 அங்கத்தினர்களை சேர்க்கும் திட்டம். இந்த இருநூறில் ஒருவராக தாங்கள் சேர்ந்து, தரமான நூல்கள் வெளிவர, எழுத்தாளர் நலன் கருதி செயல்பட முன்வரும் ஒரு நிறுவனம் வளர, நீங்கள் படிக்க விரும்பும் நூல்கள் தொடர்ந்து அச்சாக, இலக்கிய சிரத்தையான ஒரு முயற்சி வெற்றி பெற உங்கள் ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் தரும்படி கேட்டுக் கொள்கிறோம் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் அக்கறையும் உள்ளவர்கள் அவசியம் உறுப்பினர்களாக ஆக விரும்புவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

ஜீவனம்சம்

சி. சு. செல்லப்பா

ஒரு இந்தியக் குடும்பப் பெண்ணின் பரிபூரணப் பிரதிநிதியாக இருக்கும் ஒரு கதாபாத்திரத்தை மையமாக வைத்துக்கொண்டுள்ள, விதவை விஷயம் பொதுப்படையாக விவகாரத் தோடு தொடர்பு பட்டு ரஸத் தூய்மையோடு எழுதப்பட்ட முதல் நாவல்—

ரூ. 4-00

காட்டு வாத்து

ந. பிச்சமுர்த்தி

பாரதிக்குப் பின் புதியதொரு மரபுக்கு பிதாமகனார், முனைவர், முதல்வர், என்றும், கலையும் அறிவும் கைகோத்து தோன்றும் கலைக்கிழவர் என்றும் கருதப்படும் புதுப் பாதை வகுக்கும் கவிஞன் படைத்த புதுக்கவிதைகள்—

ரூ. 5-00

ரூ. 18-00 பெறும் 4 புத்தகங்களும்

அறுபது

சி. சு. செல்ஸ்பா

குழந்தை, பாத்திர சிருஷ்டி ஆகிய அம்சங்களை சிறுகதையில் வெற்றி கரமாகப் படைத்துள்ள மணிக் கொடி எழுத்தாளர்கள் ஒருவர் எனக் கருதப்படும் சிறுகதை ஆசிரியரது பொறுக்கி எடுத்த தரமான சிறுகதைகள்—

ரூ. 5.00

புதுக் கவிதைகள்

தொகுப்பு

பாரதிக்குப் பிறகு பிச்சமூர்த்தி புதுப்பாதை வகுத்த கவி என்றால் அந்த கவியின் பாதையில் சென்று, உருவம் உள்ளடக்கம் இரண்டிலும் சோதனை செய்து மரபை அறிந்து மரபை மீறி மரபு வகுக்கும், கவிதைத் துறையில் புரட்சி செய்யும் இளம் கவிஞர்களது புதுக்கவிதை தொகுப்பு—

ரூ. 4.00

சந்தா திட்ட நமுவு

இந்த திட்டத்தில் நான் உறுப்பினராக சேர விரும்புகிறேன். குறிப்பிட்ட நான்கு நூல்களையும் எனக்கு அனுப்பிவைக்கவும்.

பெயர் :
 முகவரி :

மணியார்டர்/போஸ்டல் ஆர்டர்/செக்

.....ரூபாய்க்கு அனுப்பி இருக்கிறேன்.

தனிப் புத்தகங்கள்

வாங்குவோருக்கு

நான் இந்த திட்டத்தில் சேர்ந்த அங்கத்தினர் இல்லை. ஆயினும் கீழே குறிப்பிட்ட புத்தகங்களை மட்டும் தபால் சலுகை உள்பட அதன் விற்பனை விலைக்கு வாங்க விரும்புகிறேன்.

1

2

பெயர் :

முகவரி :

... ..

மணியார்டர்/போஸ்டல் ஆர்டர்/செக்

ரூ..... அனுப்பி இருக்கிறேன்.

EZHUTTHU PRACHURAM

19-A, PILLIAR KOIL STREET,
MADRAS-5

ரூ. 15.00 க்கு - தபால் செலவு உள்பட

நீட்ட

கண்ட இலக்கியத் தத்துவம்

ஈ. பூ. தேசிகன்

... இவர் ஒரு சிறந்த திறனும்வோர் என்பது இவர் எழுதிய பல நூல்கள் வாயிலாக நாம் அறிகின்றோம். கலையைப்பற்றி நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து பல புத்தகங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார். மேலும் சிறந்த கவி பாடும் ஆற்றல் படைத்தவர். இவருடைய பாடல் தொகுதியும் வெளி வந்திருக்கிறது. கவிதையைப் பற்றி இவர் தம் கருத்துக்களைத் தந்திருக்கின்றார். அவற்றை நாம் ஆராய்வேோம்.

ஓர் உணர்ச்சி வேகத்தில் ஒரு படைப்புத் தோன்றுகின்றது. அதற்கு வேண்டிய பாதையை அதுவே வகுத்துக் கொள்கின்றது. அது பிறப்பதற்கு வேண்டிய விதிகள் அதிலேயே அடங்கி இருக்கின்றன. உதாரணமாக: வால்மீகியின் கடுசோகம் ஒரு பாட்டாய்ச் சுரந்தது. அந்த உணர்ச்சி வெள்ளம் தளக்குரிய நெறியைத் தானே அமைத்துக் கொண்டு ஒழுங்காய் ஓடத் தொடங்கி விட்டது. மகரிஷி தம் படைப்பைக் கண்டு தாமே வியந்துபோனார். அதற்கு ஆர்ச்சுனிக் ஃபார்ம் என்று பெயர்.

இதிலிருந்து இனி வரும் கவிகள் வேண்டிய விதிகளை அமைத்துக் கொண்டு பாட்டிசைத்தால் இதற்கு அப்ச்ட்ராக்ட் ஃபார்ம் என்று பெயராகும். ஒரு பாதையை இவன் புதிதாய் நாட வேண்டியதில்லை. முன்பு அமைக்கப்பட்ட பாதையில் இவன் செல்லுகிறான். இதற்குக் கிளாஸிகல் என்று பெயராகும். உணர்ச்சிப் பெருக்கில் ஒன்று அதற்கேற்ற உருவத்தைத் தானே அமைத்துக்கொள்ளும்பொழுது அதை ரொமாண்டிக் என்று கூறுகின்றோம். ஏற்கெனவே அமைக்கப்பட்ட பாதையில் செல்லும் இயல்பைக் கிளாஸிகல் என்று கருதுகின்றோம்; இலக்கியத்தில் இவ்விரண்டு அம்சங்களும் காட்சி அளிக்கின்றன. இலக்கியம் பிறக்கும், முதிரும். அழிந்துபோய்விடும். இந்த அழிவிலிருந்து புதிதாய் ஒன்று தோன்றும். படைத்தல், காத்தல். அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களும் இலக்கிய உலகிலும் நடக்கின்றன. புதிதாய்ப் படைப்புத் தோன்றும் பொழுது பிரமணின் அலுவலைப் பார்க்கின்றோம். அந்தப் படைப்பு அழியாவண்ணம் காப்பாற்றும் நிலையில் விஷ்ணுவின் வேலையைக் காண்கிறோம். படைப்பு நாளைடைவில் சீர் குலைந்து அழிகின்ற நிலை நமக்கு உருத்திரனை நினைவூட்டும். கவிதையில் ரொமாண்டிக், கிளாஸிகல் என்ற இவ்விரண்டு முறைகளிலும் தோன்றும் கவிதையின் சுவரூபம் அல்லது படிவம் ஆராய்ச்சிக்கூறியது.

ஒருவர் சிறியவனோ பெரியவனோ அவன் சுவரூபம் அவனுடைய படைப்பில் தோன்றிவிடுகின்றது என்று குல்லர் கூச் மொழிகின்றார். ஒரு மனிதன் தன்

நிழலைத் தாண்டி அப்புறம் செல்ல முடியாததன்றே என்று ராலே கூறுகின்றார். மாட்டன் லூஸ் என்பவர் கவியைக் காட்டிலும் அவன் படைப்பு விரிந்தது என்று சாற்றுகின்றார். கவிதையென்பது ஒருவனுடைய உணர்ச்சிக்கு உருக்கொடுப்பதன்று. அதிலிருந்து லீலகி நிற்பதே. சுவரூபத்திற்கு உருக்கொடுப்பதன்று. அதிலிருந்து அகன்றிருப்பதே. கவிக்குச் சுவரூபமில்லை. அவன் கவிதை வெள்ளம் வழிந்தோடக்கூடிய வாய்க்காலாயிருக்கின்றான் என்று எலியட் கருதுகின்றார்.

மனிதன் உணரக் கூடிய மனத்திற்கும் மேல்பாகமும் உண்டு. அவனுக்குப் புலனாகாத அதற்கோர் அடித்தளமும் உண்டு. அதற்கு அகமனம் என்று சொல்லலாம். அந்த அகமனத்தில் துயின்றுகொண்டிருக்கிற சக்திகளோ அளவிறந்தன. இவனுக்கு ஓர் ஆவேசம் வருமாயின் அதை ஆண்டவன் அருள் என்று சிலர் சாற்றுபவர்கள். வேறு சிலர், அதுவும் உளநூல் ஆசிரியர்கள் அது அகமனத்திலிருந்து எழுந்த ஒரு சக்தியே. தவிர வேறில்லை என்று இயம்புவார்கள்.

கோய்தே ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டது இங்கே சிந்திப்பதற்குரியது. ஒரு மனிதனுடைய படைப்புச் சக்தி ஏனாந்தத்தில் உருவாகின்றது. அவனுடைய நிலைபெற்ற குணமானது மோதுகின்ற உலக எந்த அலைகளிலும் மாறுது சிலபோல் நிற்கின்ற குணமானது உலகச் சுழலில் அமைகின்றது.

A talent is formed in solitude, a character in the stream of the world.

நிரந்தரமான குணமொன்று (கேரக்டர்) அமைந்து போய் விடுமானால், இந்தக் குணத்தைக் காப்பாறுவதற்காக எல்லாவற்றையும் அவன் துறந்து விடுவான். சுவரூபத்தில் உணர்ச்சிப் பெருக்கேற்படும். கவிதையென்பது சுவரூபத்தின் விளைவுதான்.

நிரந்தரமான குணம் வாய்ந்தவன் உணர்ச்சி வெள்ளத்தைத் தடுத்து விடுவான், ஆதலால் நிரந்தர குணத்திற்கும் (கேரக்டர்) சுவரூபத்திற்கும் (பெர்ஸனலிட்டி) ஒரு வித்தியாசம் உண்டு என்பதை இவ்வாசிரியர் மிகத்தெளிவாய்க் காட்டியுள்ளார்.

கவிதையின் இயல்பு ஆராய்ச்சிக்கூறியது. மேதாவித்தன்மைக்கு ஒரு வாய்ப்பு இல்லை என்று கூறுவது தவறாகும். அது தனக்கென்று ஒரு வழி வகுத்துக் கொள்கின்றது என்று கோலரிடஜ் கூறுகின்றார்.

The power of acting creatively under laws of is own origination.

கவிதை என்பது எல்லாவற்றையுங் கடந்த ஓர் அபூர்வசக்தியாகும் (a transcendent quality) ஒரு பெரும் மாறுதலை அது பிறப்பிக்கும்படி செய்கின்றது. அப்பொழுது சொற்களுக்கு புதிய தோற்றம் ஏற்படுவதை நாம் அறிகின்றோம். கவிதைக்கும் உரைக்கும் வடிவத்தில் மட்டும் பேதமன்று. கவிதையின் இயல்பே ஒரு தனித்த இயல்பாகும். கவிதை ஏதோ தோன்றி மறைகிற ஓர் உவகையில் பிறந்ததன்று. அது தீர்மானத்தில்தான் எழுக்கின்றது என்று மொழியவும் கூடும்.

கவிதை ஒரு தரிசனத்தில் ஓர் அனுபூதியில் பிறக்கின்றது. அந்தத் தரிசனத்திற்கு அவன் தக்க உருக்கொடுக்க வேண்டும். கவிதையை அமைக்கிற முறையை நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம். கவிதைக்குரிய தரிசனமோ அனுபூதியோ இயற்கையாய்த் திகழவேண்டும்.

கவிதை நீண்டதாயிருக்கலாமா? இருக்கக்கூடாதா? என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றார். சிறிய வட்டத்தில்

மீட்சி

மதியை மறைத்த மாசி
வாயு வீரட்ட விலகும்;
நீரை மறைத்த பாசி
கை அறைக்கு கலையும்.

சிவனை மறைத்த மாடு
ஹரிஜன் புடலுக்கு நகர்ந்தது;
சதியை மறைத்த மாசு
சிறுவன் காலுக்கு அகன்றது.

காதல் மறைத்த நெறியோ
காள்வரியில் மீளவில்லை?
ஊடல் மறைத்த நீறியோ
கூடல் எரிப்பில் ஒளிரவில்லை?

சாலை மறைத்த புறமோ
இருள் நீங்கலில் தெளிவாகும்;
மாயை மறைத்த அகமோ
தான்'னை அறிதலில் விரிவடையும்.

அணுவுக்கு முன்

அணுவும் அவன் அன்றி
அசையாது என்ற
மெய்ஞ்ஞானி
அன்று
அணுவைத் துச்சமாக மதித்து
அதுக்கு முன் அவனை நிறுத்தினான்

அணுவைப் பிளந்து பிரிக்கவே
முடியாது என்ற
விஞ்ஞானி
அன்று
அணுவைத் துச்சமாக மதித்து
அற்பம் என அதைப் பின் தள்ளிவிட்டான்

அணுவைப் பிளந்து அணுசக்தி ஆக்க
முடியும் என்று
விஞ்ஞானி
இன்று
அணுவை சிவசக்தி ஆக்கி
அவனுக்கு முன் அதை நிறுத்திவிட்டான்

அணுச்சோதனை பஸ்மாசுரன் கை
நிறுத்து என்று
மெய்ஞ்ஞானி
இன்று
அணுவுக்கு முன் ஆதிமூல ஓலமிட்டு
அதுக்கு முன் சர்க்காதாரியை நிறுத்துகிறான்

சி. சு. செல்லப்பா

அமைந்த கவிதைக்கும் நீண்ட உருவத்தை அடைந்த
கவிதைக்கும் கவிதை இயல்பைப் பற்றிய வரையில்
மாறுபாடில்லை என்று இவர் கருதுகின்றார்.

சீல் கவிதைகள் விளங்காமலிருப்பதற்குக் காரணம்
நம்முடைய அறிவுக் குறைவே. கவிதைக்குள் செஞ்சொற்
களைத்தான் ஆள்கின்றனர். அவற்றின் நயங்களையும்
நுட்பங்களையும் நுகரக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தோ
யில்லை.

ஒரு தத்துவத்தை உண்டாக்கிய புராணக் கதை
(மித்) களவு (டீபீம்) கவிதை (போயம்) இவற்றின்
இயல்புகளை இவ்வாசிரியர் துருவி ஆராய்கின்றார். தத்து
வம் அடங்கிய கதையை எந்த மொழியிலும் நாம் தர
முடியும். ஆனால், கவிதை ஒரு மொழிக்கே உரியது.
மதிஞ்செரு பாஷையில் நாம் அதை மொழி பெயர்த்து
தோமேயானால் அதன் சுவரூபமும் இயல்பும் சிதைந்து
போய்விடும் என்பதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை. ஆனால்
கவிதைக்கும் கவிதைக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பார்க்க
கின்றோம்.

'நான் எழுதிய கவிதைகள் யாவும் களவில் விரிந்த
அணுபவங்களேயாகும். ஆதலால் கவிதைக்கும் களவுக்
கும் ஒரு சம்பந்தமிருக்கிறது என்று எனக்குத் தோன்று
கின்றது' என்று அவர் கருதுகின்றார்.

கவிதை அணுபவத்தைப்பற்றி இவ்வாசிரியர் மொழி
கின்றார். ஒரு கவிக்குத் தனக்கென்ற ஒரு வடிவில்லை.
எதைப் படைக்க முயல்கின்றாரோ அந்த அந்த
வடிவை எய்து விடுகின்றான் என்று கீட்டல் மொழிகின்
றார். இது உண்மையே. மரத்தை வளர்க்கின்றவன் மர
மாய் ஆனால்தான் மரத்தைச் சித்திரத்தில் அலரவைக்க
முடியும். ஓர் இராமனைப் படைப்பதற்கு ஓர் இராமனாகக்
கவிஞன் திகழ வேண்டும். நல்ல பாத்திரங்களோ
அல்லது கெடுதலான பாத்திரங்களோ இவற்றைப்
படைக்கும்போதெல்லாம் கலைஞன் அந்தப் பாத்திரங்
களாய் ஆகிவிடுகின்றான். ரில்க் என்ற சிறந்த ஜர்மன்
கவி தன் அணுபவத்தைத் தருகின்றார்.

கவிதைகள் வெறும் உணர்ச்சிகளின் வடிவங்களல்ல.
அவை அணுபவங்களே. ஒரு கவி எழுதுவதற்கு அநேக
நகரங்களையும் மனிதர்களையும் பண்டங்களையும் பார்க்க
வேண்டும். விலங்குகளின் செயல்களை கவனிப்பது
அவன் கடமையாகும். பறவைகளின் சலனங்களின்
அழகை மாற்றி மாற்றிக் களிப்பதும் அவன் செயலாகும்.
அவைகளை மறந்துவிடவேண்டும். மறந்தவை மீண்டும்
வருகிற வரையில் அவன் காத்திருப்பதுதான் அழகா
கும். இத்தனை அணுபவங்களும் நம் ரத்தத்தோடு ரத்த
மாய்க் கலக்கும் வரையில் கவி ஒன்றும் எழுதாமலிருப்
பது நலமே. கவிஞன் எல்லாப் பொருளாகவும் திகழ்
கின்றான். தனக்கென தனித்த வடிவம் அவனுக்கில்லை.
இது கீட்டல் கண்ட தத்துவம். எல்லா அணுபவங்களைத்
திரட்டி சதையோடு சதையாய் ரத்தத்தோடு ரத்தமாய்
அவற்றைக் குழைத்துச் சமைப்பதே கவிஞனுடைய
காரியமென்று ரில்க் இயம்புகின்றார்.

கலை தத்துவமன்று, விஞ்ஞானமன்று, பாரமார்த்திக
மன்று, நம்பாத ஐயமுமன்று, உலகத்திலுள்ள பிரச்சனை
களைத் தர்க்க ரீதியில் இவன் தீர்க்க வரவில்லை. தம்
பெரும் கற்பனையில் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு முடிவு காண்
கிறான். இந்த கற்பனையில் தான் கவியின் ஆற்றல்.
யினிர்ந்து நிற்கிறது. அதற்கு நாம் வணக்கஞ் செய்
வேமாக.

நினைவோட்ட நாவல்

—நிறையும் குறையும்

வே. சாமிநாதன்

இலக்கியத்திற்கு யார் வியரக்கியானம் கொடுத்திருக்கிறார்களோ, சுருக்கமாக அர்த்தத்திற்கு ஏதும் சேதனம் வினை விக்காமல் உலக தரிசனம் என்று சொல்லிவிட்டால் அதில் தவறு ஏதும் இராது என்று நினைக்கிறேன், வேறு வார்த்தைகளில், எந்த இலக்கியமும் இந்த வியாக்கியான வட்டத்தைத் தாண்டிக் குதித்துவிடும் என்றே இந்த வட்டத்திற்கு வெளியில் பிறந்துவிட்ட எதுவும் இலக்கியமாகிவிடும் என்றே சொல்வதற்கில்லை என்று நம்புகிறேன். ஸாமர்ஸெட் மாம் சொல்வது போல் குதாசனப்பதற்கல்ல இலக்கியம். ஜாதநாவும் ரகுநாதனும் வரையறுப்பதுபோல் பாட்டாளிகளின் மேம்பாட்டிற்கு ஒத்து உதவும் அல்ல. சீன அரசாங்கக் கட்டளைப்படி, பொதுவுடைமை ரீதியான சமுதாய புனருத்தாரணத்துக்காக அல்ல. தமிழ் நாட்டு தொடர்கதை ஆசிரியர்களின் கோட்பாட்டின்படி, அம்மாமிகளின் பொழுது போக்கிற்காகவும் அல்ல. அல்லது இன்னமும் சிலர் நம்புவதுபோல் தமிழ் கலாச்சாரம், பண்பாடு, திருக்குறள் இவற்றின் பிரசாரத்திற்காகவும் அல்ல. க. நா. சு. சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுவதுபோல வாசகர்களை சிரமப்படுத்துவதற்காகவும் அல்ல. (அசுரகணம்-அறிமுகம்) இந்த நம்பிக்கைகள், கோட்பாடுகள், இலக்கியத்தின் புனிதவத்தை மாசுபடுத்துவன.

இலக்கியாசிரியன் தன் எந்தப் படைப்பையும், யதார்த்த உலகையோ, தன் கற்பனையின் லக்ஷிய உலகையோ, மனிதர்களையோ, மனவெழுச்சிகளையோ தான் கண்ட பார்வையில் அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கிலேயே தான் படைக்கிறான். வாசகனுக்கும், இலக்கியத்திற்கும் உள்ள உறவு, உள்ளடக்கத்தைப் பற்றிய வரையில் உள்ள உறவு. அறிமுகத்திற்குப்பின், தனக்குத் தெரிந்ததுதான் இது என்று தெரிந்து கொள்ளவில்லையே என்ற நினைவின் பிறப்பிலும், ஒதோ, இப்படியும் ஒரு பார்வை சாத்யம் என்ற வியப்பிலும், ஆமாம், உண்மைதான், நாமே கூர்ந்து நோக்கியிருந்தால் நமக்குப் புலப்பட்டிருக்க வேண்டியது உண்மைதான் என்ற ஒப்புதலிலும், இப்படிப்பட்ட உண்மை விரும்பத் தக்கதுதான். இது சாத்தியம்தான். உலகம் இப்படியாக விருக்கக் கூடாதா என்ற ஆசை எழுச்சியிலும், தனக்குத் தெரியவில்லை, தெரிந்து கொள்வதும் சாத்யம் இல்லை. ஆனால் இது என்னவோ உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற மனத்தெளிவிலும் தான் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு படைப்பும் திரைமூடிக்கீட்கும் உண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் முயற்சிகள். இந்த வகையில் இலக்கியாசிரியன் உண்மையின் தன்மைகளை கணியம்சத்தோடு ஆராயும் தத்துவாசிரியன் ஆகிறான், ஒவ்வொரு படைப்பும் ஒரு 'ரெவலேஷன்' 'எ' 'டயலாக்' 'க' வித் ஹிஸ் ஓர்ல்'.

இலக்கிய உத்திகளும் இந்த அறிமுக வேலையில் உண்மையைக் காணும் முயற்சியில் பயன்படும் கருவிகளே. வெறும் ஜோடனைகள் அல்ல, வந்தத்தை களோடு வினாயாடும் சர்க்கஸ் வித்தைகளும் அல்ல. அறிமுக முயற்சியில் பயன்படாத எந்த உத்தியும் இலக்கிய லக்ஷியங்களுக்கு புறம்பானதுதான். அவைதான் வெறும் சர்க்கஸ் வித்தைகள். கையாளப்படும் ஒவ்வொரு புதிய உத்தியும் நமக்கு ஒரு புதிய உண்மையை இதுகாறும் மறைந்து கிடந்த ஒரு உண்மையை சொல்வதற்காகப் பிறந்தது எனக்கொள்ள வேண்டும். தான் கண்ட குறைகளை நிவர்த்திக்க வழி என்ன? அல்லது தான் கண்ட உண்மைகளை எழுத்தில் வடிக்கும் வழிகள் என்ன என்ற ஆராய்வின் வினாவாகப் பிறப்பதுதான் ஒவ்வொரு உத்தியும்.

நளவோடை உத்தியின் பிறப்பிற்கு முன் வெளி நடப்புகளை நாம் அறிந்தோமே யல்லாது, அந்நடப்புகளுக்கு உந்துதலாக இருந்த எண்ண எழுச்சிகளை அவற்றின் சுய உருவில் நாம் அறியவில்லை. ஆசிரியரே இடை புகுந்து வியாக்கியானிக்கும் போது அவ் வெழுச்சிகளை இரண்டாம் மனிதர் மூலமாகவே, அறிய முடிந்தது. அந்த அளவுக்கு அவை இரண்டாம் மனிதரின் கறை பட்டவை. சுயநிலையிலிருந்து சொல்வதாக எழுதப்பட்டவையும் ஆசிரியர் கூற்றாகச் சொல்லப்பட்டவையும் குறையுடையனவே. மனவோடைத்தில் எழுந்த உணர்ச்சிகளைத் தரப்படுத்தி சாதக பாதகங்களை நினைத்து மிஞ்சியவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி, சீர்தூக்கி வார்த்தைகளாக சிதைந்து உருப்பெற்று வெளிவந்தவை, அவை மனத்தின் எண்ண ஓட்டங்களின் உண்மை உரு அல்ல. ஆகவே இவ்வுத்தி இதுவரை நம்பியிருந்து மறைந்திருந்த ஒரு பிராந்தியத்தின் நடப்புகளைப்பற்றிய உண்மைகளைக் கூறவந்த கருவி.

மேலும் இந் நளவோடை உத்தி, பனிஸ்படிகங்கள் மேலிருந்து ஒளி வீச, உருகுவது தெரிந்து அடியிலிருந்து தெரியாது அடியிலிருந்து உருகி, சிறு நீரோட்டங்களாக ஒழுக்கி ஒன்று சேர்ந்து ஓடையாகி, பள்ளங்கண்ட விடமெல்லாம் ஓடி, தன்னை நோக்கிவரும் மற்ற ஓடைகளையும் தன்னுள் சேர்த்து ஒன்றுபடுத்தி மலையின் உச்சி முகட்டிலிருந்து வீழ்ந்து பாறைகளை உடைத்தும், உருட்டியும் பிரம்மாண்ட நீர் எடுத்து மரம், பாறைகள் பிணங்கள், சாக்கடை நீர் இவற்றையெல்லாம் தன்னுள் எடக்கி, கட்டுக்கடல்காது தன் போக்கில் சுதந்திரத்துடன் செல்லும் காட்டாற்றை ஒத்தது. அணியிட்டுத் தடுத்து கால்வாய் வழி எடுத்து தேக்கி ரஸாயனப்பொருள்களை இட்டு சேர்த்து சிறுசிறு குழாய்கள் வழியாக அளிக்கப்படும் குடி தண்ணீர் அல்ல. கண்ணிய மனதின் உள்ளதத்தையும் காணலாம். மனவிகாரங்களின் அருவருப்பையும் காணலாம். அதன் சுய ரூபத்தில் இருப்பதில் தான் நளவோடை உத்தியின் பண்பு உள்ளது. இதில் ஒதுக்கல், நீக்கல் தரப்படுத்தல், பட்டை தீட்டல், அரை குறைகளை நிறைவாக்கி உருப்படுத்தல் விவகாரங்களை காணமுடியாது.

இவ்வுத்தியைக் கையாளும் எந்த இலக்கியாசிரியனின் உள்ளத்திலும் ஒரு போராட்டம்—இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரனின் போராட்டம்—எழுவுது உண்டு, தனது பக்தியும் அடிபணிதலும் உத்திக்கா, அல்லது அள் எடுத்துக் கொண்ட கதைக்கா என. உத்திக்கு தாள்பணிந்து விட்டால் நாவலின் கட்டுக் கோப்பு (ஸ்ட்ரக்சர்) என்ற ஒன்று இல்லாது செய்துவிடும

பயமும் உண்டு. ஆகவே, என்னதான் உத்தியின் சித்தாந்த நோக்கில் கூடாதென்றாலும், அவரவர் மனப் போக்குப்படி சிறிய பெரிய அளவுக்கு ஒதுக்கல், பொறுக்கல், ஒழுங்குபடுத்தல் நடைபெறத்தான் செய்கின்றன. திரு. செல்லப்பாவும் நாவல் முழுவதைபுமே நளவோடை உத்தியில் எழுதவில்லை. குறிப்பாக சில இடங்களே (கடைசிப்பகுதி) நளவோடை உத்தியில் அமுதிவிடுக்கிறார். உத்தியின் முழு சாத்தியத்தையும் அவர் அளவிட்டுவிடவில்லை செய்திருந்தால் நன்றாகத் தான் இருந்திருக்கும். முழு சாத்தியம் என்பது இவ்வுத்தியைப் பொறுத்தவரை ஒரு எல்லை இருக்கமுடியாது என்றுதான் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் ஒரு பாத்திரத்தின் உணர்ச்சிப் பதிவுகளை (ஸென்ஸ் இம்ப்ரஷன்ஸ்) அதன் முழுமையில் சித்தரித்து விடுவது என்று ஆரம்பித்தால், ஒருமணி நேர கால நினைவோட்டத்திற்கு 10 பக்கங்களும் எழுதலாம். 100 பக்கங்களும் எழுதலாம் ஆகவே சாத்தியத்தை அதன் எல்லையாகக் கொண்டு, சாதனையின் வெற்றியைத் தீர்மானிப்பதே சரி. சி. சு. செல்லப்பா, அதைச் சிறப்பாகத்தான் செய்திருக்கிறார்.

இந்த உத்தியின் சிறப்புகளில், ஒன்று, நினைவோட்டத்தின் மூலமே, புறநிலைகளைப் பற்றிக் கூறாமலேயே உணர்ந்திவிட முடியும் என்பதுதான். எப்படியெனின் புற நிகழ்ச்சிகள் பாதிக்கப்பட்ட பாத்திரத்தின் நினைவோட்டத்தையும் பாதிக்கின்றன. இதை செல்லப்பா அழகாகத்தான் கையாண்டிருக்கிறார்.

“... புடவையைக் கல்லில் அறைந்து தோய்க்கிற வேகத்தில் ஏற்பட்ட படபடப்பில் ஒரு மூச்சு வாங்கிக் கலந்தது.

இது கல்லாக இருக்கக் கண்டுதான் இவ்வளவு அறையைத் தாங்கிக்க முடிகிறது தன் மனசுக்கு இந்த அழுத்தமும் பலமும் இல்லையே...”

இன்னும்,
“... தலையைத் துவட்டிக் கொண்டே புடவையைப் பிழிந்து கொண்டிருந்தான். தன் மனசு ஏன் இப்படிப் பிழிபடனும், பிழிபடுகிறது மட்டும் இல்லை, கிழிபடனும், உண்மையில்...”

“வானி ஜலத்தை இழுத்துத் தலையில் வீட்டுக் கொண்டாள்...”

“... இந்த ஒரு முய்க்கு போட்டு நானும் அந்த உறவைக் காட்டிக்கிறேன்”

பின்தொடரும் நினைவோட்ட மானுதலுக்கு ஆதாரமான புறநிகழ்ச்சியை செல்லப்பாவே விவரித்து விடுகிறார். வாசகனின் யுகத்திற்கு விட்டிருந்தால் உத்திக்கு சிறப்பு செய்ததாக இருக்கும் என்பது என் நினைப்பு. ஒரு வேளை இந்த அளவுக்கே, தமிழ் வாசகர்களால் ஜீரணிக்க முடியாது என்று செல்லப்பா எண்ணியிருக்கலாம். உண்மைதான் அதுவும்.

இதேபோல, நினைவோட்டமும், புறநிகழ்ச்சிகளைப் பாதிக்கின்றது.

“... மன்னி... இது வஜரம் போட்டு ஒட்டின உறவு மன்னி பிசுபிசுத்துப்போகிறதில்லை. (இந்த ஆத்திரம், கோபத்தின் விளைவு)
ரோழி மூலையில் சொம்பை நக்கென்று வைத்தான் சாவித்திரி.”

...குழவியின் இயல்பான சுழற்சி தடைப்பட்டதை உணர்ந்து மறுபடியும்...”

“... அரிசி போதிய பதத்துக்கு அறைக்கப்பட்டிரு

விட்டது என்பது கூட கவனத்தில் இல்லை. ஏதோ நிழல் அடித்த மாதிரி பட மன்னி குனிந்து மாவைத் தொட்டுவிட்டு மையாக மசித்தால் இட்டிலி என்னமாக இருக்கும் என்ற போதுதான் கவனம் திரும்பியது.”

“...பாத்திரங்களை அலம்பிக் கொண்டிருந்த சாவித்திரியின் கை திரும்பத்திரும்ப ஜலத்தை ஒரே பாத்திரத்தீது அதில் ஏதோ இன்னும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த யத்து போக மறுத்துக்கொண்டிருந்தது போலவும் தான் அனைப் பிடிவாதமாக போகச்செய்ய சிரமப்படுவது போலவும் கொட்டிக் கொட்டி கவீழ்ப்பதும் விரலால் சொரண்டி விடுவதுமாக இருந்தது. ஐந்தாறுதரம் அப்படிச் செய்த பிறகுதான் அவன் மனதில் பட்டது தான் அந்தமயிற்சி செய்து கொண்டிருப்பதாக...”

அநேகமாக, சாவித்திரியின் நினைவோட்டங்கள், அவள் வயது, அநுபவம், அறிவு வளர்ச்சி, கடந்து சென்ற வாழ்க்கையின் தன்மை இவை வகுத்த எல்லைக்குள்ளினுள்ளேயே சுழல்கின்றன. உதாரணமாக, அவள் எண்ணங்கள் காணும் ஒப்பனைகள்!

...ஆனால் தான் வந்து அவர்கள் சதுரங்க ஆட்டத்தில் பகடைக்காயாக இருக்கிறபோது அது உருகுகிற அவஸ்தை...

நல்லது பொல்லாதது எல்லாவற்றையும் குப்பையாகத்தானே மனதிலே கொண்டு கொட்டுகிறது...

...குச்சியால் தட்டிவிட்ட மரவட்டையாக அம்மா சுருண்டு படுத்திக் கிடந்தாள்...

தன்னிச்சையாக போகிற குதிரைக்கோ மாட்டுக்கோ பலகாணும் பிடிக்கிறும் மாதிரிதான் இந்த வழக்கமும் நமது செய்கைகளுக்கும் போக்குக்கும்...

...கண் பட்டை போட்ட குதிரைக்கு முன் உள்ள வழி மாதிரித்தான்...

...ஆனால் அப்பறம் பத்து சிம்பு முலைக்கு முலை வெடிக்கிற போது...

...இரண்டரை வருஷமாக தன் பூக்கத்தைப் பற்றிய நினைவை அழியாமல் இருக்க திரிதூண்டிக் கொண்டே இருக்கிறது...

குலுக்கிவிட்ட மரக்காலுக்குள்ளே எல்லாம் படிந்து கொள்கிற மாதிரி இந்த மனசுக்குள்ளே எல்லாம் படிந்துதான் போய்விடுகிறது...

அது ஏற்கனவே சல்லடையாக தொளைக்கப்பட்ட நெஞ்சு. இன்னொரு குத்து அது தாங்காது...

அவள் நசுக்கி வைக்கிற ஒரு வார்த்தை மூட்டைப் பூச்சியை நசுக்கின மாதிரி ஒண்ணுக்குப் பத்தாக வளரும்...

...மன்னி இதுவரைக்கும் அவனுக்குள்ளே புகைய வைத்தது என்ன இருக்கோ இல்லையோ, நான் அதை ஊதிவிட வேண்டாமே...

இன்னும் சில இடங்களில் சாவித்திரியின் நினைவுகள் யிக அழகாக வரக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சாவித்திரி போன்ற பாத்திரத்தைப்பற்றிய முழு அறிவை இவை காட்டுவதுடன் குணச்சித்தரிப்பையும் உண்மையான தாக்குகிறது இவை சாவித்திரியின் எண்ணங்கள் எனக் குறிப்பிடாவிட்டாலும்கூட நம்மால் இனங்கண்டு கொள்ளக்கூடும் அளவுக்கு சிறப்பாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

...அப்பா போய் வருஷாப்தீகம் ஆளபிறகு தான் இந்த வாழ் வந்திருக்கிறது அவளுக்கு...அண்ணாவுக்கு அவன் சுபாவத்திலே பாதி. வாசலுக்கு போனவன் இதோ உள்ளே வந்து ‘ஏண்டி தோண்டி’ என்று ஆரம்ப

பித்து விடுவான் மன்னியைப் பார்த்து...

...கார் அதிர்ஷ்ட வசமாக கிடைத்ததினாலே போச்சு. துரதிர்ஷ்டத்துக்கு நடுவிலே அதிர்ஷ்டம்... கேலிக்கூத்துதான்...

...இந்த மனசுக்கு உடம்பை அரிக் கிரதுக்கு ரொம்ப நாளைக்கு சக்தி இருக்கா என்ன? அப்படிப் போயிருந்தால் தான் தேவலையே. இப்போது இந்தக் கூத்துக்கு ஆளாக வேண்டாமே.

...கணபதி...யாரைடா அப்பாள்ளு கூப்பிடுவே... இப்போ நான் அங்கே இருந்திருந்தால்.. நானாவது அங்கே இருக்கிறதாவது... அசட்டு நினைவுக்கு கணக்கே இல்லையா?... அவர்களுக்கு தேர் எதிராக... அந்த அப்பாவைக்கு சரிசமானமாக கோர்ட்டுக்கு போன வளாச்சே... கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்து... அவர் குரல் கூடத்திலே கேட்டால் சின்ன அடுக்குள் ஸூயிலே ஒண்டிக்க வேண்டியவளுக்கு இந்த தைரியம்... அப்பா அப்படித் தானே மனசிலே போட்டிண்டு இருப்பார், அந்த அம்மாவக்கும் அப்படித்தானே இருக்கும்...

...நான் ஒருத்தி பிறந்து இருந்துகொண்டு இருக்கப் போகிறதே வெட்டி ஜோலியாகப் போனது தானே...

...இல்லை நடப்பது நடக்கட்டும். தன் கையீறி விட்ட காரியம் என்று முடிவு கட்டி இருக்கலாம் அவன் ஆன்... அலமேலுவுக்கு அது தெரிந்தாக வேண்டும். அவள் பெண். ஆவலை வெளிக்காட்டிக் கொள்கிற ஜன்மம்...

இம்மாதிரியான சுபாவமான, இயல்பான நினைவோட்டங்கள், உவமைகள் சிருஷ்டிக்கப்படும் பாத்திரத்தின் அநுபவ, அறிவு எல்லைகளைக் கணிக்கும் நல்ல திறமையை வெளிக்காட்டுகின்றன. பாராட்டத்தான் வேண்டும் செல்லப்பாவை.

தத்துவார்த்தமான, தர்க்கரீதியான சிந்தனைகளை எழுத்தில் வார்த்தும்போதுகூட சில இடங்களில் மாத்திரம் இயல்பான, நாம் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்க வகையிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

.. மன்னி, தீண்டலு என்ன என்று தெரிகிறது. அது வெறுமனே தொட்டால் ஒட்டிக்கிற முங்கினால் போகிற விஷயமாக மட்டுமில்லை. மனுஷா உறவையே அளந்து வைக்கிறது...

...உன் ஜோலியைவிட அந்த ஜோலி எவ்வளவு முக்கியம்னு படலையா. உன் ஜோலி இன்றைக்கு முடியாவிட்டாலும் கூட நாளைக்கு முடியலாம். மனுஷன் ஜோலி முடிகிறது ஒரே தடவைதான் அண்ணா. அதுக்கு மதிப்பு வை...

...நான் ஒருத்தி பிறந்து இருந்து கொண்டு இருக்கப் போகிறதே வெட்டி ஜோலியாகப் போனது தானே.

...அந்தக் கோர்ட்டுகள் அவர்களுக்கும் தானே... நமக்குள் தான் நியாயம் இரண்டு தினுசாகப் படுகிறது... கோர்ட்டிலேயும் அந்த மாதிரியா... சின்ன கோர்ட்டு நியாயம். பெரிய கோர்ட்டு நியாயம் என்று இரண்டு தினுசா...

...அப்போது இந்த நியாயம் எங்கேதான் நிலையாக இருக்கு. தன்னைவிட்டு வெளியே போய் நியாயத்தைத் தேட ஆரம்பித்தால் நியாயத்தைக் கண்டு பிடித்தாற்போலத்தான்... அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது... மனசுக்குள்ளே...

இவற்றில் சில, சாதாரணமாக, சாவித்திரி போன்ற பெண்களுக்குத் தோன்றக் கூடிய எண்ணங்கள். சில எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டவைதான் சிறிது. ஆயினும் நாம் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கவாறு எழுதப்பட்டிருப்பதுதான் சிறப்பு.

ஆனால் திரு. செல்லப்பா இந்த எல்லையை பல இடங்களில் வெகுதூரம் தாண்டிச்சென்று விடுகிறார். அவற்றில் இரண்டு குறைகள் மிகத்தெளிவாகவே, கண்கள் பளிச்சிடத் தெரிகின்றன. ஒன்று சாதாரண அறிவு முதிர்ச்சியையும், தர்க்கத்திறனையும் பாத்திரத்தில் ஏற்றியிருப்பது இரண்டாவது ஏதோ Text Books விருந்து சில பகுதிகளைக் கொடுத்து ஒப்பிக்கச் செய்வது போல், செய்திருப்பது இவற்றைப் படிக்கும்போது நாம் கீழ் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டு நெற்றிப்புருவங்கள் சுருங்க மறுக்கும் பாவனையில் தலையாட்டுகிறோமே தவிர, ரசிக்க முடியவில்லை.

முன்னுரது பார்வை, அண்ணா பார்வை, மன்னி பார்வை, என்று எல்லாம் அவள் ஏதேதோ சிந்திப்பதெல்லாம் ஜீரணிக்க முடியாத விஷயங்கள். ஆறு மாதக்குழந்தைக்கு வரட்டு கோதுமை ரொட்டியைக் கொடுக்கும் விவகாரம்—இவற்றிற்கு மேல் இன்னும்.

.. ஆனால் வாழ்க்கை போடும் கேள்விக்கு? அது ஒரு தடவை தானே கேள்வி கேட்கும் தாளும் தன் ஒரே உறுதி முடிவைத்தானே பதில் சொல்ல வேண்டும்.

அப்படிப்பட்ட இறுதி முடிவு தான் செய்ய வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டதா? அண்ணா சொன்னதுபோல தன் பார்வை என்று ஒன்று இருக்கு என்பதைக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தனக்கு ஏற்பட்டு விட்டதா?

...ஆனால் அபிப்பிராயத்தை வெளித் தெரியாமல் அடக்கிவிட்டால் மட்டும் ஒன்றும் இல்லாமல் போனதாக ஆகிவிடுமா? நினைப்பே எழாமல் இருந்தால் தானே ஒன்று இல்லாத நிலை ஏற்படும்.

...அவரவர் கோடு அவரவர்க்கு சரியாகப் போகிறது மாதிரி முதலில் என் அக்கறையை முன்வைத்துப் பார்க்கிற மாதிரிதான் இது ஆரம்பித்தது. இப்போது உள் அக்கறையை...

இவை எல்லாவற்றையும் தூக்கி அடிப்பவையும் இருக்கின்றன.

...இப்போது இருக்கிற உறவிலே என்று சொன்னாலேயே அண்ணா. அதையே ஆதாரமாகக் கொண்டு நான் இதைச் சொல்ல வருகிறேன். நீ கொஞ்சம் முந்தி கேட்டாயே...

...அது எதைக் காட்டியது அண்ணா. இப்பவும் இருக்கிற உறவைக் காட்டவில்லையா. உன் வாயிலி லிருந்தே வந்துவிட்டதே. இத்தனைக்குப் பிறகும் நினைப்பிலே இருந்து முழுக்க உன்னாலே விரட்ட முடியவில்லையே. என்னாலே தள்ளி விட்டு இருக்க முடியும் என்று நீ நம்புகிறாயா? நான் இன்னமும் அந்த விட்டுக்கு நாட்டுப் பெண் என்கிறதை உன் வார்த்தையும் இந்தத் தீண்டலும் எப்படி இடித்துச் சொல்கிறது பார்த்தாயா?

...அண்ணா முன்னுரது பார்வை என்று ஒன்று இருக்கு என்று ஜடமாக இருந்த எனக்கு சொரணை வரச் செய்தது நீ தானே. அப்படி இருக்க...

இந்த தர்க்க சாஸ்திரி சாவித்திரிக்கும், 'எழுத்தி'ல் தலையங்கம் எழுதும் சி. ச. செல்லப்பாவுக்கும் ஏதும்

வித்யாசம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இப்படிப் பேசுவது சாவித்திரியல்ல. சி. சு. செல்லப்பா தான். ரசிக்க முடியவில்லை.

பெண்களின் தர்க்கத் திறனைப் பற்றி யாருக்கும் சந்தேகம் எழ வேண்டியதில்லை. சி. சு. செல்லப்பா தனது அபிமான சாவித்திரிக்கு, தனது தர்க்கத்திறனில் சிறிது அதிகம் அளிக்க விரும்பினால் அதற்கும் யாரும் மரபு சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஒரு எல்லைக்குள் என்பதுதான் வேண்டப்படும் விஷயம். அதிலும், 'கண்ணின்ளிள்' ஆகச் செய்திருக்க வேண்டும். ஒரு 'கருட்' உதாரணம் கொடுக்கலாமா?

...எனக்கொண்ணும் பூரன் வேண்டாம் போ. பிள்கோத்துதான் வேணும்' என்று குழந்தை அழுவ தற்கு பதிலாக, தனிமனிதனின் விருப்பு வெறுப்புகளைப் பற்றியும் அதன் நியாயத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றியும் அது ஒரு பிரச்சனம் செய்யு மானால்...அது குழந்தையல்ல.

எந்த ஆழ்ந்த சிந்தனையையும் வேற்றுருவில் பாத்தி ரங்களில் புகுத்தலாம். ஆனால் அதை வெளியிடும் பாவுனை மாறவேண்டும் பாத்திரத்தின் தன்மைக் கேற்ப.

ஒரு சில உதாரணங்கள்.

...அந்த வயித்தெறிச்சிலே ஏன் கேக்கறேன் மாமி. போங்கோ, சொல்லிக்கப்படலை. ஆம்படையானோடே பேச ஆரம்பிச்சுட்டாளா அவளுக்கு நாளெல்லாம் நிமிஷமாத்தான் போறது. இந்தாடியம்மா இந்தக் கச்சட்டையை தேச்சுண்டுவாடின்னு சொல்லிப்பிட்டேன்னு வச்சுக்கங்கோ, நிமிஷம் போறது! யுகமாகத் தோன்று என்று மாயியாரின் அங்கலாய்ப்பிலே (எயின் ஸ்டீன்ஸின் தியரி ஆஃப் ரிடைவிட்டி) 'கூறுகெட்ட கழுதே, தொலைடா. எங்கையாணும் தொலைஞ்சிபோ நீ கண்டலே பட்டாத்தானே என் வவுறு ஏறியது, நீ இல்லேன்னு நினைச்சுக்குவேன்'...என்ற தகப்பனின் ஆத்திரத்தில் (பிஷப் பெர்க்ளேயின் 'Subjective Idealism is to be perceived').

...எங்க வயித்திலே அடிச்ச அவன் பிழைப்பானு ஐயா. இது எத்தினி நாளைக்கு. எங்க வயிறு எரிச்ச விலே ஒரு நாளைக்கு அவன் அளிஞ்சுதான் போவான். (மார்க்ஸ்ஸின் புராலிடேரியன் ரிவல்யூஷன்)

இவற்றில் இந்தத் தத்துவங்கள் தொனிப்பதன் காரணமாக இந்த சித்தந்தங்களை அறிந்தவர்கள் என்று கொள்ளப்போவதில்லையாரும். ஆனால் சில உண்மைகளை சூட்சுமமாகவே கண்டு கொள்ளும்படியான உண்மைகளை, தாங்கள் அறிந்திருப்பவர்கள் என்பதை அறியாத நிலையைக் காட்டுகின்றன இவை. இவர்களுக்குள்ளே, இவை சூழ்நிலை உண்மைகள் அல்ல அநுபவங்கள், வெறும் அநுபவ உணர்ச்சிகள். இயல்பானவை.

சாவித்திரியின் நினைவோட்டங்களும் அவள் வாழ்க்கை அநுபவத்திலிருந்து வெடித்தெழுப்பவையாக இருந்தால், அவ்வெண்ணங்கள் வெளிப்பட்டு உருப் பெறும் வடிவமும் இயல்பான தோற்றத்தை அளித்தால் அவை எவ்வளவு பெரிய உண்மைகளை அலசி ஆராய்ந்தாலும் யாரும் ஆட்சேபிக்கப் போவதில்லை. அழகாகவும் இருக்கும், வகீலின் வாத்தங்களையே, வகீலின் வாத்தோரணயிலேயே சாவித்திரியின் நினைவோட்டம் செல்கிறதென்றால் அது சிருஷ்டிக்கப்படும் பாத்திரத்தின் எல்லைகளை அறிந்ததாகக் கொள்ள முடியாது.

இவை போகட்டும்.

குளித்துவிட்டு வரும்போது 'சாவித்திரி என்று தன்னை யாரோ அழைப்பதை உணர்கிறான்' அழைத்தது அண்ணாவும் இல்லை, மன்னியும் இல்லை, அது அந்த அம்மா என்று சாவித்திரி உணர்கிறான் என்பதை சி. சு. செல்லப்பா சித்தரிக்கும் அழகு வியக்கத் தக்கது. எனக்கு மிகவும் பிடித்தது.

'...அந்த உருவத்திற்கு ஒரு முர்த்திகரம் இருந்ததையும் அவன் தன் அக்க கண்ணில் உணர்ந்தான். 'அம்மா' அந்த அம்மாவின் குரல் அது. இதென்ன காலமே சொப்பனமா?...சாவித்திரி பாயில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான் தலைக்கு உயரமாக வைத்துக் கொண்டிருந்த கட்டப்பலகையை தள்ளிவைத்தான்...'

இந்தக் கடைசி இரண்டு மூன்று வரிகள் மட்டும் எழுதாமல் இருந்தால் இந்தப் பகுதி முழுவதும், அவன் அந்தக் குரல் தனது அம்மாவின் தன் உணர்ந்தலும் Artificial ஆக ஆகியிருக்கும், அர்த்தமற்று விட்டிருக்கும் என்பது என் எண்ணம் இந்த Situation ன் ஜீவத் துடிப்பே குறிப்பாக, 'இதென்ன காலமே சொப்பனமா' என்ற மூன்று வார்த்தைகளில் அம் மூன்று வார்த்தைகள் விழுந்திருக்கும் பாவுனையில் தான் அடங்கியிருப்பதாக எண்ணுகிறேன் ஒரு Situation ன் ஜீவத்துடிப்பை நாவலாசிரியரே, கதாசிரியரே உணர்ந்து கொள்ளும் திறன் இருப்பதைக் காணும் வாய்ப்பு, இன்றைய தமிழ் எழுத்திலிருந்து பெறுவது பெரும்பாலும் நம்மால் முடியாத காரியம், சில விதிக்கு விலக்கான வற்றை ஒதுக்கி, இந்தத் திறனை இன்னும் சில இடங்களில் நாம் காண முடிகிறது. ...அம்மா, இந்த அம்மாவுக்குள்ளே நெஞ்சு, காட்டுக்கு வரவேயில்லையே...

...அவன் மாடப் பிறையிலிருந்து பல் தேய்க்க சாம்பல் கட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போகிறபோது பார்த்தது கண்ணிலே நிற்கிறது போதுமே. பின்னாயாக வீட்டுக்கு வெளியே போனவனை பிணமாகப் பாரக் கவா?...

...மன்னி சொன்னவுடனே மறைக்கப்பட்ட ஒரு விஷயம் வெளியேறியவுடனே நன்றாகத் தெரியட்டுமே என்று வீம்பாக மனதுக்குத் தோன்றுகிற மாதிரி மன்னிக்குத் தெரியவே அடக்கமுயலாமல் அழுதான்.

சாவித்திரியின் பாத்திர சிருஷ்டியின் தன்மைக்கும் சொற்றிக்கும் உத்திக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு என்றே சொல்ல வேண்டும். நாவலே வேறு விதமாக எழுதப் பட்டிருந்தால் உதாரணமாக வெறும் நிகழ்ச்சிகளின் அடுக்காக (இதில் ஏது சம்பவங்கள்?) எழுதப்பட்டிருந்தால், நாவல் வெறும் சென்டிமென்டல் ஸ்டட் ஆவ தனினும் தடுத்திருக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். புதிதாக வரைய சோதனைகள் செய்யலாம் என்று முயற்சித்ததாக திரு. செல்லப்பா கூறுகிறார், கதையம்சமும் சாவித்திரியும் அவருக்கு உத்தியை அளித்தவை என்றுதான் எனக்குப்படுகிறது.

கதை எழுப்பும் சில சமுதாயப் பிரச்சனைகளைப் பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்லவேண்டும் விதவையை மையமாகக் கொண்டால் எழும் செக்ஸ் பிரச்சனைகளை ஒதுக்க, ரஸத்தூய்மை கொடாதிருக்க தொடர்பு கொடுக்கப்பட்ட கருவியல்ல ஜீவநிலைகள். மரபு வழிவந்த தார்மீக நம்பிக்கைகளும், சமுதாயக் கோட்பாடுகளும் கொண்ட சாவித்திரி போன்ற விதவைக்கு, தார்மீக நம்பிக்கைகளும் சமுதாயக் கோட்பாடுகளும் வெளியுலகில் அழிந்துவர, புதிதாகத் தோன்றும்

சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களுக்கும், புதிய நம்பிக்கைகளுக்கும் ஏற்படுத்தும் போராட்டத்தை விவரிப்பது தான் நாவலின் நோக்கம் என்று நினைக்கிறேன் பழைய நம்பிக்கைகள், சம்பிரதாயங்கள் எதிரே, ஏன், சாவித்திரியின் நோக்கில் சுயமாகவும் கூட புதிய கொள்கைகளுக்கும் சமுதாய சீர்திருத்தங்களுக்கும் எவ்வளவு அர்த்தமற்றுத் தொனிக்கின்றன. எள்பதையும் விளக்குவதுதான் நோக்கம். புருந்த இடமே அயோத்தி என்ற தார்மிக நம்பிக்கை வேற்றிடம் புருந்தவளை, மனித இயல்பின் சிறுமை காரணமாக தன்னை வேற்று வளாகக் கருதும் மள்ளி இக்காரணங்களால் தன் இடத்தை பிறந்த இடத்திலும் இழந்து, புதிய சீர்திருத்தங்களின் விளைவுகள் ஜீவனம் சம் தன் கணவன், அந்த அப்பா, இவர்களின் மறைவு, இவற்றின் காரணமாக புருந்த இடத்திலிருந்தும் தன் உரிமையை இழந்து திரிசங்கு சுவர்க்கத்தில் அல்லாடும் நிலை புதிய பழய சம்பிரதாயங்கள் நம்பிக்கைகள் இவற்றின் போராட்டத்தின் நிச்சயமற்ற குழம்பிய நிலையின் விளைவு தன் இரத்தத்துள் ஊறிய, தன் மண்பாங்குக்குகந்த பழைய தார்மிக நம்பிக்கைகளே மேல் என்று சாவித்திரி எண்ணுகிறார். இந்த அளவில் ஜீவனம் சம் நாவல் தமிழ் சமுதாயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தின் தார்மிக, சீர்திருத்தப் போராட்டத்தைச் சித்திரிக்கும் டாருமெண்டரி. இறந்தப் போராட்டத்தில் செக்ஸ் தனது இடத்தை உரிமை கொள்ளவில்லை என்று, சாவித்திரியின் ரத்தத்துள் ஊறியுள்ள, அவள் அறியாது அவளை இயக்கும் மரபு வழிவந்த நம்பிக்கைகள் தான் காரணம். சாவித்திரி பாத்திர சிருஷ்டியில் ஏதேனும் மாறுதல் இருந்திருக்குமாயின் செக்ஸ் பிரச்சனை எழுப்பப்படாது ஒரு குறையாகவே, அந்த அளவுக்கு உண்மை அற்றதாகவே ஆகியிருக்கும்.

செல்லப்பாவின் சாவித்திரி நம்பிடையே வாரும் சாவித்திரி தானே என்பது எனக்குச் சந்தேகம். அநேகமாக, அவள் நம்பீதும் மூத்தவர்களிடையே இருந்து அவர்களோடேயே பின் தங்கிவிட்ட காலத்தை சேர்ந்தவள் என்றே தோன்றுகிறது. கால அலைகளினால் உந்தப்பட்டு நம்பிடையேயும் வாழ்வினின்றும் தடுத்து விட்டன. மாறிவரும் சமுதாய வெளி நோக்குகளுக்கும், மதிப்புகளும், மாசமுறுவுடன் ஒரு தனிக் கண்ணோக்கோடேயே எழுத்தாளர்களால் நமக்களிக்கப்பட்ட உறவுகள் மதிப்புகள், உணர்ச்சி அலைகளாக, கடந்த காலம் எதையெல்லாம் தன்னுட்கொண்டிருந்ததோ அவற்றை விழையும் ஒரு ஆசை ஏக்கத்தோடு (nostalgia) உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் செல்லப்பாவின் உலகில் புனிதக் காட்சி அளிக்கின்றன. நம்முள்ளும் அக்காலத்தை விழையும் ஆசை நிறைந்த ஏக்கம் எழுகிறது.

இன்னொரு விஷயமும் சொல்லிவிடுவது நலம் என்றே நினைக்கிறேன். கணவனின் மறைவிற்குப் பிறறும், கணவன் விட்டாருடன் ஏற்பட்டுள்ள சென்டிமெண்டல் உறவுக்கு அதிக மதிப்புக் கொடுத்து வற்புறுத்துவதன் காரணமாக சிலருக்கு கதைப்பொருள் பிற்போக்காகக் கொள்ளப்படும் அம்சமாகத் தோன்றலாம். இது அவரவர் சொந்த அபிப்பிராயம் என்று மதிப்புத் தருவதோடு இவ்விஷயங்களை ஆசிரியரின் சுதந்திரத்துக்கு விட்டுவிடவேண்டும். எவ்வளவு தூரம் தான் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தில் இலக்கியாசிரியன் வெற்றிபெற்றிருக்கிறார் என்றே, படைப்பின் இலக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டே அதன் இலக்கியத் தரத்தையும் மதிப்பிட வேண்டும்.

இப்பிரச்சனையை லா. ச. ராமாயிர்தமும் 'இதழ்கள்' சிறுகதை ஒன்றில் கையாண்டிருக்கிறார். ஆனால் அப்பிரச்சனை வேறுவிதமாகத் தீர்க்கப்படுகிறது. கணவனை இழந்த மருமகளை தன்னவளாக ஏற்க மறுக்கிறது மாயியாரின் மனம் தன் கடைசிக் காலத்தில் தன்னை அயல்வலம் படுத்தவந்த ஒரு கதை என்றே பாவிக்கிறது. ஆனால் தன் மருமகன் கருத்தரித்திருக்கிறார் என அறிந்ததும் தன் மகன் வாயிலாக தனக்கு ஒரு பேர மகவு வரவிருப்பதை அறிந்ததும் தன் மருமகளைத் தன்னவளாக ஏற்றுக்கொண்டுவிடுகிறார். மாயியாருக்கும் மருமகளுக்கும் கணவன் மறைவினால் அற்றுவிட்ட உறவு மகனின் வரவினால் மீண்டும் பிணைக்கப்படுகிறது. உரிமையோடு கேட்க ஓர் இடம். அந்த உரிமை கொண்டாட ஒரு உறவு.

எனக்கு ஒரு சந்தேகம். இதை திரு. சி. சு. செல்லப்பாதான் தீர்க்க முடியும். ஜீவனம் சம் நாவல் எழுதத் தூண்டுதலாக இருந்தது. லா. ச. ரா. வின் இச்சிறுகதைதானே என. இது ஒரு யுகம்தான். அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று ஒர் நிச்சயமும் கிடையாது.

முன் சொன்னபடி, நாவலாசிரியனின் ஒவ்வொரு படைப்பும், எடயலாக் கவித்: ஹிஸ் ஓர்ல்ட். தனது மொத்த படைப்புகளில் தான் கண்ட உலகையே நமக்குச் சிருஷ்டித்துக் கொடுக்கிறார். அவ்வுலகைப்பற்றிய நாவலாசிரியனின் நோக்கு, விருப்பு வெறுப்புக்கள் அந்த தனையும் அவன் மொத்தப்படைப்பில் பிரதிபலிக்கின்றன. சி. சு செல்லப்பா இரண்டு நாவல்களும் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளும் தான் எழுதியிருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். இவைதவிர வேறு எதுவும் எழுதியிருந்தால் அது எனக்குத் தெரியாது. இவற்றிலிருந்து சி.சு. செல்லப்பாவின் உலகம் நமக்கு அறிமுகமாவதில்லை. ஒரு comprehensive view of the world நமக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஏனெனில் அவர் எடுத்துக் கொள்ளும் கதைப் பொருள் உலகத்தில் ஏதோ ஒரு கோணத்தில் ஒரு சிறுபகுட்டத்தில் சுழன்றுவரும் தகையவை. அவரது நாவல்கள் தன்னுள் அடக்கும் உலகப் பரப்பு மிகச்சிறியது. பாத்திரங்களோ அவ்வளவாக சமூகத்தில் பரந்து வியாபித்திருக்கும் பாத்திரங்கள் அல்ல, தெருவில் நடந்தால் நம் கண்களை நிறைக்கும், தம் தோள்களை உரசிச் செல்லும் என்று சொல்ல. குறை கூறும் பாவனையில் இதைச் சொல்லவில்லை. இப்படிப்பட்டவை என்று சொல்லத்தான் வந்தேன். மகாபலி புரம் கல் பதங்களை ஆக்கியவனும் சிற்பிதான். மூன்றாம் குல தந்தப்பாவைகளை ஆக்குபவனும் சிற்பிதான். காஃப் காவின் உலகமும் இப்படித்தானே. ஆனால் அவை விஷய அடிப்படையில் பெரியவை. தனது முழு சக்தியையும் வெளிக்காட்டும் முன் இப்படி ஒரு அபிப்பிராயம் சொல்வது premature தான். ஆனாலும் இன்று எனது மனதில் தோன்றியதைச் சொன்னேன்.

கடைசியாகச் சில வார்த்தைகள் : சாதாரணமாக அவசியம் இல்லை. ஆனால் இன்றைய சூழ்நிலையில் அவசியமாகப் படுகிறது. குறைகளாக்கக் கூறப்பட்ட எதுவும் இந்நாவலின் இலக்கியத் தரத்தைப் பாதிப்பதாக எண்ணக்கூடாது. இந்நாவலைத் தனித்து நோக்கிய தன் விளைவான விமர்சனம் யல்லாது, இன்றையத் தமிழ் இலக்கியச் சூழ்நிலையின் பின்னணியில் நோக்கிய தன் விளைவல்ல, பின்னதாக இருப்பின் இந்நாவலுக்கு 'அன்ரிஸர்வ் ட்'. புகழ்ச்சியைத்தவிர வேறு எதுவும் கூற எனக்கு மனம் வந்திராது.

எழுத்து அரங்கம்

ஜேம்ஸ் றீவ்ஸ் கருத்துக்கள்

எழுத்துக்குப் பதில் எழுதிய கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் தனது கருத்துக்குச் சாதகமான மேற்கோள்களை ஆங்கில விமர்சகர்களின் நூல்களிலிருந்து எடுத்துக் கையாள்கிறார். அத்தகைய நூல்களில் ஜேம்ஸ் றீவ்ஸ் எழுதிய “விமர்சன உணர்வு” (The Critical Sense) என்ற நூலும் ஒன்று. அந்த நூலில் “உருவம் உள்ளடக்கம்” சம்பந்தமாகத் திரு. றீவ்ஸ் கூறியிருப்பதைத் தமிழில் இங்கு தருகின்றோம். வாசகர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை அதன்பின் உருவாக்கிக் கொள்ளுவார்களாக.

“The tendency in modern criticism has been to try to analyse the writers’ intention and motives, conscious or unconscious, and to leave the result to the judgement of the intelligent reader.

அதாவது, “ஒரு ஆசிரியரின் பிரக்ஞையுள்ள அல்லது பிரக்ஞையில்லா நோக்கங்களும், உத்தேசங்களும் யாவை என்று ஆராய்வதுடன் நிறுத்தி விட்டு, அவ் ஆராய்வின் விளைவுகளைப் புத்திக்கூர்மையுள்ள வாசகர்களின் தீர்ப்புக்கு விட்டு விடுவதே தற்கால விமர்சனப் போக்காகும்.

“புனை கதைக்கலை” (The Art of fiction) என்ற நூலில் ஹென்றி ஜேம்ஸ் என்ற பிரபல அமெரிக்க நாவலாசிரியர் எழுதியிருக்கும்—

“We must grant the artist his subject, his idea, his donne; our criticism is applied only to what he makes of it” (கருத்துச் சுதந்திரத்தையும், கதைப் பொருள் சுதந்திரத்தையும் கலைஞனுக்கு நாம் கொடுத்து விடவேண்டும்; அவற்றைக்கொண்டு அவன் என்ன செய்கிறான் என்பது பற்றியே நமது விமர்சனம் இருக்கவேண்டும் என்பதை மேற்கோளாகக் காட்டும் றீவ்ஸ்—

“இது விமர்சனம் பற்றிய முக்கிய கருத்து ஒன்றின் சுருக்கம்” (This Statement is the summary of important view of criticism) என்று கூறிட்டு, ஹென்றி ஜேம்ஸின் மேற்கோளை விளக்குகின்றார்.

“It implies that what matters is not what the writer says but how he says it” (ஆசிரியன் என்ன கூறுகின்றான் என்பதல்ல முக்கியம். எப்படி கூறுகின்றான் என்பதே.) மேலும் இதுபற்றி விளக்குகையில் ஜேம்ஸ் றீவ்ஸ் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

“This view suggests that a critic should confine himself to technical consideration and leave questions of subject matter alone. The themes of art, according to this view, are limited in number and repeated throughout the centuries. One poet differs from another not in the subject of his poetry but in his treatment. It is indeed the difference of their approach to a single theme that constitutes the difference between writers of different periods.

அதாவது—

“விமர்சகன் உருவ அமைப்பைப்பற்றிய அக்கறை

புடன் நிறுத்திக்கொண்டு உள்ளடக்கத்தை விட்டுவிட வேண்டும். இக் கருத்தின்படி, கலைப்பிரகணங்கள் (theories of art) யாவும் எண்ணிக்கையில் குறைவுள்ளவ்வானதுடன் நூற்றாண்டு நூற்றாண்டாகத்திரும்ப வருபவை. ஒரு கவிஞன் இன்னொரு கவிஞனின் படுவது உள்ளடக்கத்தில்ல; ஆனால் உருவ அமைப்பிலேயும். உண்மையில் குறிக்கப்பட்ட பிரகணத்தை வெவ்வேறு விதத்தில் கூறுவதே வெவ்வேறு காலத்தில் உள்ள கலைஞர்களின் படைப்புகளில் காணப்படும் வேற்றுமையாகும்.”

“In any work of art, form and content are inseparable, yet the critic must separate them” (எந்த ஒரு கலைப்படைப்பிலும் உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் பிரிக்க முடியாதாயினும், விமர்சகன் அவற்றைப் பிரித்துப் பார்க்கவே வேண்டும். என்று றீவ்ஸ் கூறுகின்றார்.

சென்ற “எழுத்து” ஏட்டில், டபிள்யூ. எச் எச் ஓடீஸ்பற்றி அறிமுகஞ் செய்த திரு. ரா. ஸ்ரீ, தேசிகள் அவர்களும் “கவிதையில் சொல்லையும் பொருளையும் பிரிக்க முடியாது...கவிதையில் சொல்லும் பொருளும் குழைந்து இரண்டாகக் கலந்துதான் நிற்கும்.” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

“In a poem or a piece of prose we cannot alter form without altering content, however slightly. This has been noticed by critics again and again: it is what they mean when they say that matter and style are one...when we discuss the style, it must be remembered that we are really thinking also of ‘its contents’” (James Reeves)

ஜேம்ஸ் றீவ்ஸ் மேலும் எழுதியிருப்பவற்றுள் பின் வருபவையும் முக்கியமானவை:

“உண்மையில் உருவத்தில் அக்கறை எடுப்பதென்றால் உள்ளடக்கத்திலும் அக்கறை எடுக்கப்படுகின்றது என்றுதான் அர்த்தம். புதிய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கப் புதிய உருவங்கள் தேவை. குறிக்கப்பட்ட உருவங்கள் தான் உண்டு என்றில்லை. எந்த உருவமுமே ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது.”

“உருவமும் உள்ளடக்கமும், அனுபவமும் உத்தியும்” பொருளும், சகடையும் வட்டமாக வருபவை. உருவம் எப்படி அமையவேண்டும் என்பதை உள்ளடக்கமே தீர்மானிக்கின்றது. உள்ளடக்கத்தை விளக்கிக் காட்டுவது உருவம். பொதுவாக உள்ளடக்கத்தையே முதலில் ஆராய்ந்து பின் உருவத்தை ஆராய்தல் இலகுவானதும், தர்க்கரீதியானதுமாயினும் இரண்டையும் ஒரே நேரத்தில் மனதிலிருத்துதல் அவசியம்”.

றீவ்ஸ் எழுதிய கருத்துக்களுடன் கனது சொந்தக் கருத்துக்கள் சிலவற்றையும் இங்கு தெரிவிப்பது உசிதம் என நினைக்கிறேன்.

(1) இலக்கியத்தில் உருவம் உள்ளடக்கம் இரண்டுமே முக்கியம்.

(2) ஆனால் சிலசில இலக்கியங்களில் சிலசில இடங்களில் உள்ளடக்கத்துக்கு அதி முக்கியமும், வேறு வேறு இடங்களில் உருவத்துக்கு அதி முக்கியமும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

(3) அடிபட்ட பிரகணத்தை (Theme) மையமாகக் கொண்ட கதையில் உருவச் சிறப்பாகுதல் (Avant-garde) இருக்கிறதா என்று விமர்சகன் ஆரா

யும்போது உருவத்திற்கு அதி முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்.

(4) உள்ளடக்கம் (Content) என்ற பிரகரணம் (Theme) அல்லது கதைப் பொருள் புதுமையாயிருக்கும் கால், உருவம் (Form) கட்டுக்கோப்பிழந்திருந்தாலும், உள்ளடக்கத்துக்கு விமர்சகன் அதி முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்.

(5) பொதுவாக, உள்ளடக்கம் என்னும் போது கதைப்பொருள் (Theme) கருப்பொருள் (Plots) என்பவை மனதில் இருத்தப்படுகின்றன.

(6) உருவம் என்னும் பொழுது, பாத்திர அமைப்பு (Characterisation) சூழ்நிலை (Atmosphere) விறுவிறுப்பு (Suspense) பொருத்தமான உரையாடல் (Dialogue), விவரணை (Narrative), உத்தி (Technique) குறிப்புப் பொருட்கள் (Symbols), உவமை உருவங்கள் (Figurative-Language), நடை (Style) போன்றவற்றைக் கருதுகின்றோம்.

(7) இலக்கியப் பிரிவுகள், வகைகள்—GENRE—போன்றவற்றை உருவத்துடன் குழப்பியடிக்கக்கூடாது.

(8) இலக்கிய விமர்சனம் “ரசனை” யினின்றே எழுகின்றது.

(9) ரசிக விமர்சனம் (Belles-Lettres) பெருகு வது தவிர்க்க முடியாதது.

(10) ஆனால் ரசிக விமர்சனப் பெருக்கத்தை—மேடைப் பேச்சுப் போன்ற பெருக்கத்தை, பற்றியிலக்கியத்தைத் தடுக்கவே பூரணமான இலக்கிய விமர்சனம் தமிழிற்கு அவசியம்.

(11) பூரணமான தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம் உண்டு என்று நினைப்பவர்கள், உண்மையில் “விமர்சனப் பார்வை” கொண்ட ரசிக விமர்சனத்தையே கருதுகின்றனர்.

(12) வருங்கால இலக்கிய வரலாற்றுசிரியன் தான் இலக்கியப் பூரணத்துவம் வாய்ந்த தமிழிலக்கியம் பூராவும் விமர்சித்த நிலையில், எதுஎது இலக்கிய விமர்சனங்களாக இடம் பெறத்தக்கவை என்று கணிக்கிறார். அது மட்டும் “விமர்சன சாயல்-படிந்த” (Interpretation) ‘ரசிக விமர்சனங்களே’ (Belles-Lettres) நிலவியவரும்.

(13) இலக்கியத்திலிருந்தே இலக்கணம் பிறப்பதை எவரும் அறிவர். புதிதாகப் பிறந்த ஒரு இலக்கிய வகையினை (Genre) அல்லது இலக்கிய இயக்கத்தினை (ஈழத்து இலக்கியம் போன்ற இயக்கம்) இனங்கண்டு கொள்ளும் விமர்சகன் வடிவத்துக்கு முதலிடம் கொடுத்து இலக்கணப் பிரிவுகளை வெளிப்படுத்துகிறார். இது இயற்கை. தர்க்க ரீதியானது.

கொரும்பு

கே. எஸ். சிவகுமாரன்.

★ ★ ★ கைவல்ய வீதி

ந. பிச்சமுர்த்தி

அமைதிக்குப் பேர்போன

ஆறடி வீதி.

எட்டுக்கு எட்டடிக்க

குச்சில் குடும்பத்தை

நட்டு நிலை காணும்

நிபுணர்கள் வீதி.

எட்டாத குடகூவி

மரத்தின் பழங்கள்

கைஎட்டத் தழைத்திடும் கைவல்ய வீதி.

மோட்டார் எம்ஸ் நிழல்

பாராத வீதி.

இரவின் அமைதிக்குப்பேர்போனவீதி.....

தண்ணீருக்குள்ளே

சுவாசிக்க முடியாது.

குச்சுக்குள் கோடையில்

தூங்கவும் முடியாது.

எனவே,

கோடை இரவின் உரைய்பரப்பின் கீழ்,

இருளைச் சல்லடைக் கண்ணாய்த்

துளைக்கும் உடுக்களின் கீழ்

நலிந்த பழங்கள்

நாலிரண்டு கூருக,

தெருக்கடையில் தெரியும்

திருட்டு வரிசைபோல்,

பாதை ஓரத்தில்

பாய் விரித்து,

துணி விரித்து,

கட்டாந்தரை விரித்து,

கையை

தலையணையாய் வைத்துத்

துயில்பவர்கள் குப்பலுக்குப்

பேர்போன வீதி.....

நள்ளிரவில்,

பால்காரி வீட்டுத் தெரு எருமை

வீண் வம்பாய்,

தன் குரலால் வெளியைத்

தமர் போட்டுத் திகைக்கவைக்கும் வீதி.....

கள்ளன் போல் நடுநிசியில்

கோடை மழை வந்தால்,

மாலை நேரத்து மரத்துக்கு

மடங்கி வரும்

காக்கைகள் தோழருக்கு

எச்சரிக்கும் குரலால்,

தூங்கும் சுற்றத்தைத்

தட்டி எழுப்பும் தலைவர்கள்வாழ் வீதி.....

குரல் கேட்டுத் தெருவை விட்டு

மழை நாள் மாடுகள் போல்

குச்சுக்குள் ஓண்டி.

உடலின் குட்டால்

போர்வையைப் போர்த்து

ஊமையாய் உறங்கும்

கலைஞர்கள் வாழும் கைவல்ய வீதி.....

கைவல்ய வெளியில்

கடவுளைக் கண்டேன்,

கண்ணைச்சிமிட்டினார்.